

“Tarihsel bir saldırı varsa tarihsel bir direniş gerekir!”

Yüksel direnişçisi Veli Saçılık'la direniş süreci ve toplumsal gelişmeler üzerine konuştuk...

“Yüksel direnişimiz herkesin geriye çekildiği bir ortamda karanlıkta bir mum ışığı gibi en çok göze çarpan bir direniş oldu.”

s.6

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için eylemler yapıldı

KHK ile ihraç edildikleri işlerine dönmek için Ankara Yüksel Caddesi'nde direnen ve 9 Mayıs'tan beri açlık grevinde olan, 23 Mayıs'ta ise tutuklanan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için çeşitli illerde eylemler düzenleniyor.

s.8

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 22

9 Haziran 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

Sömürüye, baskıya ve kölelik dayatmalarına karşı;

İşçi sınıfı masaya yumruğunu vurmmalıdır!

3

Türkiye-AB ilişkisi; bir küs bir barışık!

Esas olarak AB üyeliği, işbirlikçi sermayenin temel bir istemidir. Çünkü AB'nin kendisi sermayenin uluslararası, önemli bir birlikteliğidir.

4

Doğanın ve kentin talanı için “yenilikler” gündemde!

İktidar, doğanın ve insanlığın geleceğini rant uğruna hiçe saymaktadır. Sermaye devleti son olarak da zeytinliklere göz dikmiştir.

16

Örgütlüyüz, güçlüyüz, kazanacağız!

E meğimiz için, ekmeğimiz için, alınterimiz için, onurumuz için Chinatool'a sendika girene dek eylemlerimize, mücadelemize devam edeceğiz.

15-16 Haziran Direniş'i'nin ruhuyla genel grev genel direniş!

s.12

Dünya kadın örgütlenme deneyimleri üzerine

s.14

Sömürüye, baskıya ve kölelik dayatmalarına karşı

İşçi sınıfı yumruğunu masaya vurmmalıdır!

OHAL, İŞÇİ SINIFINI HEDEF ALAN SİYASAL BİR SALDIRIDIR

AKP iktidarının işçi ve emekçileri hedef alan saldırganlığı aralıksız devam ediyor. En temel hakları bir bir gasp edilen emekçiler grev yasakları ve baskı politikalarıyla tam bir cendere içerisine alınmaya çalışılıyor. OHAL uygulaması ise bu saldırganlıkta iktidarın en güçlü enstrümanı olarak öne çıkıyor.

Bu yönüyle, Tayyip Erdoğan'ın geçtiğimiz hafta MÜSİAD Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma, malumun ilanı niteliğinde idi. Konuşmasında bir kez daha işçi sınıfı ve emekçileri hedefe koyan Erdoğan, OHAL'in en çok sermayenin önünü açtığını söyledi. Sermayeden OHAL konusunda açık destek istedi. MÜSİAD Genel Kurulu'nda ekonomik ve siyasal gelişmeler üzerinden demagogik açıklamalar yapan Tayyip Erdoğan hızla gerçek gündemine dönerek, iktidarın OHAL'i hangi amaçla sürdürdüğünü şu sözlerle özetlemiş oldu;

"Olağanüstü Hal, girişimcilerimizin, yatırımcılarımızın önünü mü kesiyor, yoksa önünü mü açıyor? Eski Olağanüstü Halleri hatırlayın. Fabrikaya giremezdin patron olarak. O günleri biz unutmadık. O Olağanüstü Hallerin olduğu dönemlerde patron fabrikasına giremiyorduk. Biz geldik fabrikalarının kapısını açtık. Şu anda bu Olağanüstü Halde o tür tehditlerle karşımıza gelenler anında yasaların, hukukun bize verdiği yetkiyi kullanmamızı kolaylaştırıyor. Öyle ikide bir kalkacak hemen grev, bilmem ne... Kusura bakma

arkadaş."

Tayyip Erdoğan bu sözleriyle işçi sınıfına ve emekçilere küstah bir şekilde meydan okudu. Önümüzdeki günlerde ise grev yasaklarının ve baskı politikalarının devam edeceğini ilan etti.

EMEKÇİLER YUMRUĞUNU MASAYA VURMADIKÇA PERVASIZLAŞIYORLAR

Erdoğan ve iktidarı bu gücü ve pervasızlığı elbette işçi sınıfının örgütsüzlüğünden alıyor. Hâlâ emekçilerin geniş bir kesiminin gericiliğin denetiminde olmasının rahatlığıyla hareket ediyorlar.

Hal böyleyken, bir yandan ekonomik-sosyal saldırıları sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde birbiri ardına hayata geçiriyorlar. Kıdem tazminatı hakkı başta olmak üzere kazanılmış hakları budamak için hummalı bir şekilde çalışıyorlar. Öte yandan gelişebilecek tepkileri bastırmak için grev yasağı başta olmak üzere baskı politikalarını devreye sokuyorlar.

Fakat bu aynı gelişmeler bir başka gerçeği daha gözler önüne sermektedir; işçi ve emekçiler içerisinde gün be gün biriken öfkeyi. Kendisini kuşatan cendereden çıkış arayışını. Son dönemde mevzilerde yaşanan eylemler bu olguyu tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Son beş ay içerisinde gündeme gelen ve yasaklanan Asil Çelik grevi, EMİS grup metal grevi, Akbank grevi, Şişecam grevi ve Mefar Grevi, Düzce'de Teknorot işçilerinin üç gün süren fiili eylemleri, Klisom işçilerinin kararlı mücadelesi vb. gelişmeler işçi sınıfının kendisine dayatılan

kölelik koşullarına karşı kabaran öfkesini yansıtmaktadır.

İşte başta Tayyip Erdoğan ve AKP'si olmak üzere; tüm sermaye çevrelerini korkutan da bu öfkedir. Bu öfkeyi yatıştıracak bir araçtan yoksun oldukları içindir ki, döne döne baskı aygıtlarına sarılmakta, OHAL vb. uygulamalarla sınıf cephesinden gelişen her türlü çıkışı boğmaya çalışmaktalar.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER KENDİLERİNE DAYATILAN KÖLELİK KARŞISINDA AYAĞA KALKMALIDIR

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki; sermayenin işçi sınıfını hedef alan saldırıları çok yönlüdür ve yarattığı yıkım bir hayli kapsamlıdır. Zira sermaye düzeni işçi ve emekçilerin sadece ekonomik-sosyal haklarını gasp etmekle kalmamakta, onurunu ve geleceğini de ayaklar altına almayı amaçlamaktadır.

Bu kapsamlı saldırıları durdurma ve geri püskürtme görevi ise, herkesten önce saldırıların hedefinde olan işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarındadır. Bu nedenle işçi ve emekçiler hakları, geleceği ve onuruna sahip çıkmalı, ayağa kalkmalıdır. Sermayenin ve AKP gericiliğinin küstahça saldırılarına gereken yanıt fiili-meşru direnişle vermelidir.

Elbette bu konuda, özellikle işçi ve emekçilerin mücadelesini büyütme ve birleşik, kitlesel ve militan bir sınıf hareketi yaratmak konusunda devrimci ve ilerici güçlere de büyük sorumluluklar düşmektedir.

Gelişmeler göstermektedir ki; sermayenin işçi sınıfını hedef alan saldırıları çok yönlüdür ve yarattığı yıkım bir hayli kapsamlıdır. Zira sermaye düzeni işçi ve emekçilerin sadece ekonomik-sosyal haklarını gasp etmekle kalmamakta, onurunu ve geleceğini de ayaklar altına almayı amaçlamaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/22 * 9 Haziran 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Türkiye-AB ilişkisi; bir küs bir barışık!

Türkiye'nin Avrupa Birliği (AB) ile olan ilişkisi çok eskilere dayanıyor. Avrupa Ekonomik Topluluğu'ndan (AET) beri Türk devleti bu emperyalist oluşuma dahil olmayı temel bir hedef olarak gördü. Ekonomik, askeri ve siyasi amaçlarını bu hedef doğrultusunda belirledi. İç kamuoyuna seslenen tüm düzen partileri AB'ye üye olmayı, bu doğrultuda atılan birtakım adımları sürekli kullandı.

Doğu Bloku ülkelerinin oluşturduğu paktın dağılmasının ardından emperyalizmin güdümünde ortaya çıkan devletçikler kısa bir zamanda AB'ye üye oldu. Ancak Türk devleti, AB kapısında hep umutla bekletilen bir ülke olarak kaldı.

Şimdiye kadar "platonik" kalan AB sevdasının nedeni ise ne Türkiye'deki faşizan anti demokratik uygulamalar, ne de şovenist politikanın sürekli güncellediği AB üyesi ülkelerin Türk düşmanlığıdır. Türkiye'nin ABD ile olan köklü bağları ve sürekli yeni gelişmelere sahne olan, tabiri caizse ateşle barutun bir arada olduğu Ortadoğu gibi bir coğrafya ile iç içe olması bu emperyalist bloku fazlasıyla kaygılandırıyor. Bundan çok daha önemlisi ise Türkiye'nin kendisi bambaşka dinamikler taşıyor. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana hâlâ çözülemeyen Kürt sorununun kendi devrimci çözümünü dayatma potansiyeli, yanı sıra sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak devrim filizlerinin sürekli yeşerdiği bir yer olması Türkiye'yi AB üyeliği için riskli konuma sokuyor.

Kuşkusuz Türkiye, kapitalist-emperyalist sistem için önemli bir pazardır. Ancak kâr getiren bu pazarla sınırları kaldırmak, belirsizliklerin, risklerin yaratacağı etkiyi de göze alabilmeyi gerektiriyor. Zaten kendi iç bütünlüğü zayıf olan AB bloğunun bunu kaldırması, Türkiye'yi sindirmesi şu haliyle çok gerçekçi görünmüyor. Uzun vadede, Türkiye pazarının istenilen ölçütlere gelmesinin, risk faktörlerinin ortadan kalkmasının ardından emperyalistler, Türkiye'yi kendi birliklerinin içinde tutarak bu pazarda daha fazla tezgâh açmayı uygun görebilirler.

Nam-ı diğer "başkan" Erdoğan'ın kimi zamanlar AB'ye çatıyor olması ise tümüyle iç kamuoyuna yönelik o bilinen aldatıcı manevralarından başka bir şey değildir. Zira AKP hükümetinin ilk yıllarında AB ile ilişkilerin iyice sıcaklaşmasıyla, karşılıklı varılan anlaşma ve adımlarla övünen, yine bu başarıları önceki hükümetlerle mukayese ederek diğer düzen partilerini acımasızca eleştiren de yine Erdoğan'dı. AB'ye yönelik "sert" yaklaşımların para söz konusu olduğunda nasıl yumuşadığı

ise bilinen bir başka gerçektir. Avrupa Birliği, Türkiye'nin üyelik müzakereleri için toplam 6 milyar avroluk fon ayırdı. Bu fondan Türkiye'ye 2007'den bu yana 2.19 milyar avro ödendi.

Esas olarak AB üyeliği, işbirlikçi sermayenin temel bir istemidir. Çünkü AB'nin kendisi sermayenin uluslararası, önemli bir birlikteliğidir. Sermaye tekelinin bu üst çatı örgütünde yer almak, bu şansı yakalamak yerli sermaye için tarihsel bir başarı olacaktır. Şu haliyle bile bunların, yani yerli, sözde "milli" bu işbirlikçilerin en çok iş yaptığı yer AB'nin kendisidir. Keza AB tekelleri hem kendileri kazanıyor, hem de iş verdikleri bu yerli sermaye gruplarına kazandırıyorlar.

Son günlerde AB ile ilişkileri normalleştirmeye çalışan Erdoğan'ın girişimlerini buradan yola çıkarak anlamak fazlasıyla kolay. Erdoğan, NATO zirvesi için gittiği Brüksel'de Avrupa Parlamentosu (AP) başkanının ardından AB Konseyi başkanı ve Avrupa Komisyonu başkanıyla da görüşmüştü. Dönüş yolunda gazetecilerin sorularını yanıtlayan Erdoğan *Hürriyet* Genel Yayın Yönetmeni Fikret Bila'nın aktardığına göre şunları söyledi:

"AB üyelik sürecine yeni ve pozitif bir ivme kazandırılması hususunda kendileriyle olumlu bir görüşme yaptık. Türkiye AB göç anlaşmasının uygulanması hususunu müzakere ettik, vize konusunu da müzakere ettik. Terörle mücadelede Türkiye'ye destek olunmasını istedik. Referandum sürecinde yaşananların geride bırakılması gerekiyor. Artık yeni bir süreci başlatma temennisi Tusk (AB Konseyi Başkanı Donald Tusk) ve Juncker (Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker)

tarafından da gündeme getirildi.

Birtakım çalışmalar yapmışlar. Şu anda kendilerinden bu yaptıkları çalışmaya yönelik biz 12 aylık takvim aldık. Bu takvim üzerinde dışişleri ve AB bakanlıklarımızla bir çalışma yapacağız ve adımları atacağız. Vize meselesi değil sadece, Kızılay ve AFAD'ın oralara yapacakları para yardımı hususunu da gündeme getirdik. Bu konuda da çalışmaları karşılıklı yürüteceğiz."

Erdoğan'la 'net ve gerçekçi' bir görüşme yaptığını söyleyen AB temsilcisi Tajani ise, Brüksel'deki görüşmenin ardından Erdoğan'ın kendisine Türkiye'nin AB üyeliği için çaba göstermeyi taahhüt ettiğini söylemişti.

Sonuç olarak Türkiye'nin AB'ye kabul edilmesinin demokratikleşmeyle de, kimi zaman bilinçli olarak alevlendirilen idam tartışmalarıyla da bir ilgisi bulunmamaktadır. Kürt sorununda barışçıl bir çözüm istiyor gibi görünen AB ülkelerinin silah tekelinin Türkiye'ye, Kürt halkına karşı kullanılan silahların satışından ne paralar kazandığı bilinmektedir. İşçi sınıfını yıkıma götüren IMF politikalarının, özelleştirmelerin, sosyal yıkım saldırılarının arkasında da bu emperyalist merkez bulunmaktadır. 122 devrimci-komünist tutsağın katledilmesine neden olan ve hâlâ sürmekte olan işkencelerin, ölümlerin yaşandığı F tipi hapisaneler de bir AB projesidir. Dolayısıyla işçi sınıfının insanca çalışma ve yaşama koşullarına ulaşabilmesi, Kürt halkının eşitçe ve kardeşçe bir yaşam istemlerinin ve yanı sıra diğer demokratik hak ve kazanımların yolunun AB kapısından geçmediği apaçık ortadadır.

MGK toplantısında "terör" demagojisi

Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısı 31 Mayıs'ta Tayyip Erdoğan başkanlığında kaçak sarayda gerçekleştirildi. Yaklaşık 4,5 saat süren toplantının ardından yapılan yazılı açıklamada, toplantıda "terörle mücadele", "sınır güvenliği", Suriye savaşı ve Avrupa Birliği'ne (AB) üyelik gündemlerinin konuşulduğu belirtildi.

"TÜM DÜNYANIN YARARINA"

YALANI

Açıklamada "sınır güvenliği" konusundaki çalışmalar ve "entegre sınır fiziki güvenlik sistemi" üzerine MGK'ya bilgi sunulduğu belirtilirken, yurt dışında yaşanan IŞİD katliamlarına dair şu demagojik açıklama yapıldı: "Afganistan, Almanya, Belçika, Fransa, Irak, İngiltere, İsveç ve Pakistan'da yaşanan terör saldırılarının, Türkiye'nin terörü önlemeye yönelik iş birliği çağrılarında ne kadar haklı olduğunu bir kez daha gösterdiği belirtilmiştir." IŞİD saldırıları ile ilgili Türkiye ile stratejik işbirliği yapılmasının "tüm dünyanın yararına" olacağı da iddia edildi.

Türk sermaye devletinin cihatçı çeteleri beslediğinin üstünden atlanarak Suriye'deki savaş ile ilgili ise şunlar ifade edildi: "Türkiye'nin Suriye ihtilafına siyasi çözüm bulmak için, ülke genelindeki ateşkesi tahkim etmek ve güven artırıcı önlemler geliştirmek üzere, Rusya Federasyonu ve İran'la birlikte tesis etmeye çalıştığı 'çatışmasızlık bölgelerinin', insani ve siyasi açıdan bölge barışına katkı sağlayacağı değerlendirilmiştir. Fırat Kalkanı Harekâtı ile DEAŞ terör örgütünden temizlenen bölgelerin yaşanabilir hâle gelmesiyle, yüz bini aşkın Suriyelinin yaşadıkları yerlere geri dönmelerinin önemi üzerinde durulmuştur."

AB'DEN "VİZE MUAFİYETİ"

BEKLENTİSİ

MGK açıklamasında ABD'nin Suriye Demokratik Güçleri (QSD) üzerinden PKK/PYD ile ilişkiler geliştirilmesinin Türkiye tarafından rahatsızlıkla karşılandığına değinilmesi göze çarparken, bunun Türkiye açısından "dostluk ve müttefiklikle bağdaşmadığı" ifade edildi.

Açıklamada ayrıca AB'yle ilişkilerin "tam üyelik" hedefiyle, "vize muafiyeti, fasıllar konusunda çıkartılan engellerin kaldırılması ve sığınmacılara yapılacak yardımlarla ilgili taahhütlerin yerine getirilmesi çerçevesinde geliştirilmesinin desteklendiği" belirtildi.

Zeytinlikler talana açılıyor, imar yasalarında düzenlemeye gidiliyor...

Doğanın ve kentin talanı için “yenilikler” gündemde!

Sermaye devleti kentsel alanları ve doğayı rant uğruna talan etmeye devam ediyor. Ülkenin dört bir yanı sermayenin talanına açılırken bir yandan da talanın önündeki engelleri kaldıracak yasal düzenlemeler gündeme geliyor.

Sermaye düzeni içerisinde yasaların kimlerden yana işlediğinin en açık olarak görülebildiği alanlardan birisi de kentsel alanlarda ve doğa içerisinde yapılan imar işleridir. Sermaye devleti rant uğruna işçilerin, emekçilerin gecekondularını “kaçak” ilan edip yıkabilmekte, yoksul semtleri ise “çöküntü alanı” ilan ederek “kentsel dönüşüm” adı altında talana açabilmektedir. Ancak iktidar kendi yandaşları ve büyük patronlar için ise adeta hukuku tersten işletebilmektedir. Yeri geldiğinde plan değişikliği yaparak kaçak yapıyı yasal yapı haline getirebilmekte, yeri geldiğinde yapılaşmanın yasak olduğu alanlara yapılan kaçak gökdelenleri, lüks konutları görmezden gelebilmektedir. Bir yandan da rant önünde engel gördüğü yasaları kendi istediği gibi baştan yazmaya çalışmaktadır.

“EN BÜYÜK HIRSIZLIKLAR İMARDAN”

Çevre ve şehircilikle ilgili düzenlemelere ve icraatlara hukuki açıdan bakıldığında sermayenin çıkarları olduğu yerde yasa-kural tanımadan hareket edildiği görülmektedir. Sermaye iktidarı bir yandan söylemleriyle de işçi ve emekçilerin kafasını bulandırmaya çalışmaktadır. Demagoji ustası iktidar nasıl ki kıdem tazminatı hakkını fona devrederek sermayenin talanına açma hedefini “Kıdem tazminatında devlet güvenceli dönem başlıyor” diyerek propaganda ediyorsa “En büyük hırsızlıklar, kötülükler, belalar imardan geliyor. O imarın bir an önce denetim altına alınması lazım” da diyebilmektedir.

Çevre ve Şehircilik Bakanı Mehmet Özhaseki belediyelerin Sayıştay ve İçişleri Bakanlığı tarafından denetlendiğini belirtmekte, belediyelerin üçüncü bir denetime daha ihtiyaç duyduğunu ifade etmektedir. Özhaseki, “En büyük hırsızlıklar imardan geliyor. Denetim altına alınması lazım” derken kuşkusuz ki bu hırsızlığı bitirmekten bahsetmemektedir. Özhaseki, yerel yönetimlerin zaten sınırlı olan yetkilerini iyice sınırlayıp çevre ve şehircilikle ilgili konularda tüm yetkilerin iktidarda toplanmasını talep etmektedir. Böylece sermayenin taleplerini karşılama ve rantı yandaşlarına bölüştürme konusunda daha az engelle karşılaşmak istemektedir.

Ayrıca “İmar yasalarında hazırlığımız var. Birileri kısa kestirme yoldan rant elde etmeyi düşünüyorsa bu bir tehlikedir. Bakanlık olarak mani olmaya çalışıyoruz” diyen Özhaseki rant talanının önünde yasal olarak engel oluşturan imar yasalarında değişikliğe gidileceğinin de sinyali vermiştir.

EN BÜYÜK HIRSIZ PATRONLAR VE ONLARIN DEVLETİ

Sermaye devletinin bakanları imardan hırsızlıktan şikayet ederken en büyük hırsızın kendileri ve hizmetinde oldukları patronlar olduğunu kanıtlayan sayısız örnek verilebilir. 3. Havalimanı inşaatını İGA adı altında gerçekleştiren Cengiz, MAPA, Limak, Kolin ve Kalyon şirketlerinin son dönemde gerçekleştirdikleri yolsuzluklar ise bu örneklerin birkaçını oluşturuyor. AKP’ye yakınlığı ile bilinen ve pek çok “mega” projenin altında imzası bulunan beş şirkete açık ihale yapmak yerine “davetli iş” verilmektedir.

8227 sayılı Kamu İhale Kanunu kapsamında ancak doğal afet gibi olağanüstü koşullarda “Açık ihale usulü” yerine “Belli istekliler arasında ihale usulü” ve “Pazarlık usulü” uygulanabilmektedir. Ancak Cengiz, MAPA, Limak, Kolin ve Kalyon şirketlerinin havalimanı projesinden aldıkları pay yetmemiş olacak ki, Cumhuriyet’ten Çiğdem Toker’e göre Kamu

İhale Kanunu’nun 21-b maddesine göre olağandışı durumlarda uygulanan “Pazarlık usulü” ile devreye sokulan “davetli iş” yöntemi ile yapılan ihaleleri son 4-5 yıldır İGA’da birleşen beş şirketin aldığı görülmektedir. Açık ki usulsüz şekilde gerçekleşen ihalelerle Cengiz, MAPA, Limak, Kolin ve Kalyon beşlisine kaynak yaratılmaktadır.

“ZEYTİN Mİ DAHA ÖNEMLİ TESİS Mİ?”

Yasaları kendi çıkarları doğrultusunda değiştiren, değiştiremediği koşullarda da Cengiz, MAPA, Limak, Kolin ve Kalyon örneğinde görüldüğü gibi hiçe sayan sermaye devleti bir yandan da rant uğruna doğanın talanına devam etmektedir. İktidar, doğanın ve insanlığın geleceğini rant uğruna hiçe saymaktadır. Orman alanlarını, dereleri sermayenin talanına açan sermaye devleti son olarak da zeytinliklere göz dikmiştir. Başbakan Binali Yıldırım’ın sözleri ise adeta talanın itirafı gibidir:

“Eğer bu işin yapılmasında üstün kamu yararı varsa bu gerçekleşecek. Türkiye’nin geleceği açısından zeytin mi daha önemli yoksa yapılacak tesis mi daha önemli? Meseleyi doğru açıdan görmek lazım. Bir kaşık suda fırtına ko-parmamak lazım.”

Geçmişte yedi kez AKP iktidarı tarafından değiştirilmeye çalışılan ancak her

seferinde geri çekilmek zorunda kalan 3573 sayılı “Zeytinciliğin Islahı ve Yabancılarının Aşılattırılması Hakkında Kanun”u boşa düşürecek ve zeytinliklerin talanının önünü açacak uygulamalar devreye sokulmaya çalışılmaktadır. Zeytinliklerde maden alanı açmanın ve endüstriyel tesis kurulmasının önünü açan “Üretim Reform Paketi” geçtiğimiz günlerde TBMM Sanayi Komisyonu’ndan geçirilmiştir.

3573 sayılı kanunda “Zeytinlik alanlara 3 km yakınlıkta, zeytinlerin üremesine ve gelişmesine zarar verecek kimyasal atık, toz ve duman yayan tesisler kurulamaz” maddesi bulunmaktadır. Ancak komisyondan geçen paket “kamu yararı” görüldüğü takdirde zeytinliklere maden alanı açma ve endüstriyel tesis kurmaya izin vermektedir. Tepkileri büyütmemek adına zeytinliklerin imara açılması maddesi ise pakette şu haliyle bulunmamaktadır.

“OHAL patronlara yaradı” diyen AKP iktidarı Bireysel Emeklilik Sistemi, kıdem tazminatının fona devredilmesi gibi uygulamaları devreye sokarak işçi ve emekçilerin ellerinde kalan son hakları almaya çalışmaktadır. OHAL fırsat bilinenek devreye sokulan saldırıların bir kısmı da zeytinlikleri talana açacak düzenlemeler ve imar kanunlarında yapılması planlanan değişiklikler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Direniş şehitleri anıldı

Haziran Direniş'i'nin 4. yıl dönümünde, direniş sırasında katledilen Ethem Sarısülük ve Mehmet Ayvalıtış katledildikleri yerlerde anıldılar.

ETHEM SARISÜLÜK VURULDUĞU YERDE ANILDI

Sarısülük, Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla 1 Haziran günü vurulduğu yerde yapılan eylemle anıldı. Eyleme Ethem'in ailesi ve avukatı Kazım Bayraktar'ın yanı sıra Yüksel direnişini sürdüren Veli Saçılık da katıldı. Eylemde ayrıca, Sarısülük'ün yakınları, dostları ve yoldaşlarının aralarında olduğu yüzlerce kişi yer aldı.

Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yere karanfiller konularak başlayan anmada, "Hayır daha bitmedi mücadeleye devam" pankartının yanı sıra, Haziran Direniş'i'nde ölümsüzleşenlerin fotoğrafları taşındı.

Anma başlamadan önce Sayfi Sarısü-

lük, oğlunun vurulduğu yerde ağıt yaktı. Ethem Sarısülük'ün kardeşi İkrar Sarısülük de "Bizler elbet saraydan adalet isteyecek değiliz. Ama bu hukuksuzluğu tüm dünyaya teşhir edeceğiz" dedi. Yüksel direnişçisi Veli Saçılık da eylemde söz alarak Melih Gökçek'in Ethem'in katledilmesine atıfla "Polis ellerine sağlık" diye pankart astırıldığını hatırlatarak "Dört yıldır polisi koruyan adaletsizlik sürüyor. Bundan sonraki süreçte direniş konuşacaktır" vurgusu yaptı.

Ardından ortak basın açıklaması okunarak Ethem Sarısülük şahsında Haziran Direniş'i'nde ölümsüzleşenler anıldı. Açıklamada sermaye devletinin katliamlarına değinilerek terör demagojisiyle sürdürdüğü saldırganlığı şu sözlerle teşhir edildi: "Katliamlar yaptılar, hedef terör deyip, milliyetçiliği körükleyerek, Gezi'yi bölmeye çalıştılar. Yetmedi bu defa barıştan, özgürlüklerden, halkların kardeşliğinden, eşitlik ve dayanışmadan yana olan aydınları, gazetecileri, akade-

misyenleri hedeflediler."

MEHMET AYVALIŞ ANILDI

Mehmet Ayvalıtış, yaşamını yitirdiği yerde 4 Haziran günü anıldı. Yürüyüş öncesinde İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'ndeki Ataşehir Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi'nde Ayvalıtış için verilen yemek Haziran Direniş'i şehitleri için saygı duruşuyla başladı.

Yemeğin ardından saat 15.00'te kortej oluşturularak Ayvalıtış'ın yaşamını yitirdiği yere doğru yürüyüş başladı. Polis ablukası altında gerçekleşen yürüyüşte Haziran Direniş'i'nde katledilenlerin fotoğrafının yer aldığı "Gezi şehitleri ölümsüzdür!" pankartı taşınırken aynı slogan sık sık haykırıldı.

Ayvalıtış'ın katledildiği yerde konuşan baba Ali Ayvalıtış; "Gençlerin yolundan, direnişten ayrılmayacağız" dedi. Anma "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganıyla sona erdi.

Hapishanelerde OHAL saldırıları sürüyor

Sermaye devleti OHAL'le birlikte hapishanelerde siyasi tutsaklara dönük saldırılarını arttırdı.

Bandırma 2 No'lu T Tipi Kapalı Hapishanesi'nden tutsaklar, yaşadıkları saldırıları İnsan Hakları Derneği'ne (İHD) yazdıkları mektupla anlattılar. Mahkeme veya hastaneye götürüldüklerinde fiziki saldırıya maruz kaldıklarını dile getiren tutsaklar, şunları aktardı: "Mahkeme ve hastanelere götürüldüğümüzde cezaevinde bulunan gardiyan ve askeri personel tarafından fiziki saldırılara maruz kalmaktayız. Her ne kadar cezaevi personeli ve askeri personelin tutsaklara bakışı ve yaklaşımı tarafsız olması hem vicdanı hem de yasalarla belirlenmiştir... Elini neden kaldırıyorsun ya da ayaklarını neden ters çeviriyorsun bahanesi ile veya X-Ray cihazı öttüğü bahanesi ile çıplak arama dayatması yapılmakta ve fiziki saldırıya maruz bırakılmaktadır..." Mektupta, hasta tutsakların tedavilerinin de yapılmadığına dikkat çekildi.

'MAHKEME GELİŞ GİDİŞLERİNDE DARP'

Tutsaklar mektuplarında, 12 Mayıs'ta götürüldükleri mahkeme öncesi ve sonrası darp edildiklerini belirtti.

Elazığ ve Gebze hapishanelerinde de tutsaklara saldırılar gerçekleşti. *Di-haber*'de yer alan habere göre Elazığ 2 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde 10 Mayıs'ta telefon görüşmesi sonrası koridorda karşılaştıkları arkadaşları ile Kürtçe konuşan 3 tutsak, hemen sonrasında hücrelerine gelen yaklaşık 15 gardiyan tarafından fiziki saldırıya uğradı. Fiziki saldırıya uğrayan Sinan Çelik, Taner Yıldız ve Yalçın Keskin'e üstelik, 15'er gün hücre cezası verildi. Fiziki saldırı ve hücre cezasından sonra tutsaklara "iftira" da atıldı. Tutsaklar hakkında, odalarına gelen gardiyanları tekme ve yumruklarla darp ettikleri, devlete ve cumhurbaşkanına küfür ettikleri iddiasıyla soruşturma başlatıldı.

Gebze Kadın Hapishanesi'nden Evrim Konak, *Görölmüştür*'e gönderdiği mektupta, dış güvenlikten sorumlu jandarmaların, kendilerini gardiyanların elinden çekip beton zemine çarptıklarını ifade etti. Jandarmanın, kendilerini yere yatırıp, ellerini arkadan kelepçeledikten sonra, sürükleyerek "arama odasına" götürdüklerini söyleyen Konak, "O odada bizlere arama değil, işkence yapılıyor" dedi.

Kürt illerinde baskı ve yasaklar

OHAL döneminde baskı ve yasakları arttıran sermaye devleti, Kürt illerinde de eylem ve sokağa çıkma yasakları getiriyor.

Van'da alınan yasak kararı doğrultusunda 3 Haziran'dan itibaren bir ay boyunca çeşitli eylem ve etkinlikler yasaklandı. Valiliğin yaptığı açıklamada miting, kapalı ve açık yer toplantıları ile gösteri yürüyüşlerinin "bir ay süreyle izne tabi tutulacağı" söylendi. "Basın açıklamaları, çadır kurma, stant açma, oturma eylemi ve benzeri türdeki tüm eylem ve etkinlikler" in ise bir ay süreyle yasaklandığı duyuruldu.

Van'da ise "operasyon başlatılacağı" gerekçesiyle 4 Haziran'dan itibaren 10 köyde sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı 30 köy ve mahallede ise "ikinci bir duyuruya kadar" sokağa çıkma yasağı getirildi. Valilikten yapılan açıklamada yasağa gerekçe olarak ise "vatandaşların zarar görmemesi" öne sürüldü.

TİHV: 2 YILDA 10 İL VE EN AZ 43 İLÇEDE 200'Ü AŞKIN SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), 16

Ağustos 2015-1 Haziran 2017 tarihleri arasında ilan edilen sokağa çıkma yasaklarının dökümünü veren bir rapor yayınladı.

Rapora göre sokağa çıkma yasağının ilan edildiği 16 Ağustos 2015'ten 1 Haziran'a dek Diyarbakır'da 127 kez, Mardin'de 32 kez, Hakkari'de 20 kez, Şırnak'ta 13 kez, Bitlis'te 8 kez, Batman'da 3 kez, Muş'ta 4 kez, Bingöl'de 5 kez, Derim'de 5 kez ve Elazığ'da 1 kez olmak üzere toplam 10 il ve en az 43 ilçede 200'ü aşkın sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

1 Haziran'dan sonra da sokağa çıkma yasakları devam etti.

“Tarihsel bir saldırı varsa tarihsel bir direniş gerekir!”

Yüksel direnişçisi Veli Saçılık'la direniş süreci ve toplumsal gelişmeler üzerine konuştuk...

- Türkiye geneli ve özelde Yüksel Direnişi'nin geldiği aşamayı nasıl değerlendiriyorsun?

- 15 Temmuz bahanesi ile AKP, OHAL ilan ederek kafasında bir sistem tezahür etti. Bu sürekliliği olan bir diktatörlüğün ilk adımıydı. Ne yazık ki bizim sendikalarımız ve kitle örgütlerimiz bunu anlamakta zorlandılar. Daha doğrusu yapılan saldırı karşısında bir geri adım attıklarını, sadece Fethullahçıların etkileneceğini, bizim etkilenmeyeceğimizi düşündüler. Ama zaman içerisinde bunun böyle olmadığı görüldü. KHK'lara ve OHAL'e karşı genel anlamda büyük bir mücadele verildiği söylenemez. Ama lokal anlamda İstanbul-Bakırköy'de, Malatya'da, Aydın, Düzce, bizim burası vb. gibi eylemler oldu. KESK birkaç eylem yapmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Sadece başarılı olamamak değil, bunun politikasının ve propagandasının yapılması konusunda da başarılı olmadıklarını ifade edebiliriz. Yani başarısızlığının doruğunu yaşadı.

Bizim Yüksel direnişimiz ise herkesin geriye çekildiği bir ortamda karanlıkta bir mum ışığı gibi en çok göze çarpan bir direniş oldu. Ben aslında eylemin şekli ve içeriği ile düşünüldüğünde çok öyle yeni bir tarzın yaratıldığını düşünmüyorum. Aslında eski tarzın inatla sürdürülmüş bir biçimi olarak görüyorum. Ama herkesin geri çekildiği yerde bu bir örnek oldu. Bir iradeyi ortaya çıkardı, bir umut oldu. Bu anlamda Yüksel direnişi KHK ile ilgili yapılan bütün eylemlerin önüne geçti. KESK bunu on dakikalık basın açıklamalarıyla, Sakarya Caddesi'nde yaptığı eylemlerle rutine dönüştürdü. Halbuki burada anlaması gereken şeydu: (ki kendisi de aynı tespiti yapıyor) burada tarihsel bir saldırı var. İş güvencesine, kıdem tazminatına, sendikalarımıza, yok edilme anlamında tarihsel bir saldırı var. Bu tespiti aynen kongrelerinde, KESK başkanları da yöneticileri de açıklamalarında söylediler. Eğer tarihsel bir saldırı varsa tarihsel bir direniş gerekir. Formül budur. Bir şeyi -Marks'ın da dediği gibi- tanımlamak yerine değiştirmek gerekir. Ama bundan çok uzakta, ölü taklidi yaparak süreci götürmeye çalıştılar. “Biz burada tarihsel bir direniş veriyoruz” demiyorum ama tarihe bir not düşüyoruz Yüksel direnişi ile... Neden? Çünkü akademisyen bir kadın tek başına İnsan Hakları Anıtı'nın önüne çıkıp, yüzlerce kez işkenceye ma-

**Burada tek sorun işçi sınıfının ve örgütlerin güçsüzlüğü... İşte bu güçsüzlüğü biz Yüksel'den çıkaracağız-
mız umutla, metal direnişinden alacağımız derslerle bir güce dönüştürme ihtiyacımız var. Tabi bu bizim
sadece düşünsel irademizle olacak bir şey de değil.**

ruz kalıp o ısrarı sürdürdü. Buna diğer hocalarımız eklendi, ben eklendim. Burada bir inat vardı. Tabi bu inat boş bir inat değil. Bu siyasi bir bilinci olan, karşıdakinin amacını iyi anlayan... Sadece bir iş mücadelesi veriyoruz. Öyle görünüyor olsa da bu aslında aynı zamanda AKP'nin keyfiyetini ve diktatörlüğünü esnetme ve kırma mücadelesi... Bugünkü Yüksel direnişinin manası da budur. AKP “Gezi yaratılacak” diye çok korkuyor ama ben şunu gördüm: Her taraftan, yani AKP'yi sevmeyen her taraftan büyük destek geliyor. Bir taraftan *Dihaber*'den arkadaş “Veli abi biz de bir şeyler yapalım” derken diğer taraftan bir başkası “doktorum ben *Türk Solu* dergisine yazı yazıyorum, sizi çok destekliyoruz, sempati ile bakıyoruz” diyor. Yani o Gezi'deki sosyalistler ile gericilerin aynı alanda olması gibi bir durum var. Yüksel bu anlamda bir umut oluşturuyor. Ama bu umut nasıl büyük bir eyleme dönüştürülebilir? Bunu da sosyalistlerin tartışması gerekir.

- Saldırının boyutları ve bunun kar-

şısında toplumsal muhalefetin durumu nedir? Toplumsal muhalefeti büyütmenin koşulları nasıl yaratılabilir?

- Toplumsal muhalefet var mı? Yok gibi görünüyor. Nüveleri var ama bir toplumsal muhalefet olduğu söylenemez. 7 Haziran seçimlerini bir kazanım olarak görüyorum. Biz şimdi bu kazanımın bedellerini ödüyoruz. Çünkü biz o zaferi barışçıl araçlarla kazanmıştık. Fakat onu koruyacak örgütlü bir güce sahip değildik. AKP de zaten buraya saldırdı ve muhalefeti, örgütlü kitleyi yok etti. Tabi bunu yok ederken “biz korktuk da yok olduk” demiyorum. Ne oldu? Kitle örgütlerimize, mitinglerimize bomba koyarak, her örgütlülüğe saldıran, tutuklayan, dağıtan bir saldırıda bulundu. Bu anlamda AKP bizim kalelerimiz dediğimiz ve aslında kumdan kaleler olarak gördüğüm çok sağlam olmayan mevzilerimizi dağıttı. AKP şimdi bize bir olanak verdi. Kalelerimizin yeterince sağlam olmadığını görmemizi sağladı. Biz bu kaleleri tekrar gerçek kaleler olarak inşa edeceğiz. AKP aynı zamanda devletin de bütün kurumlarını,

“saygın” diye bilinen bütün kurumlarını yerle bir etti. TSK, ordu gibi kurumlar eskiden eleştirilemezdi şimdi böyle bir şey yok. Eskiden adaletin peşine düşülebilirdi ama şimdi bu da kalmadı. Bu durum bana Paris Komünü'nün hemen öncesi dönemi hatırlatıyor. Louis Bonaparte'ın -Marks'ın dediği gibi- “Fransızlara hediye etmek için Fransa'yı çaldı, ama kendi komisyonunu kestikten sonra onlara geri iade etmeyi düşündü” cümlelerini hatırlıyorum. Ortada gerçek anlamda bir soygun düzeni kurulmuş durumda ve devletin kutsal diye bilinen neyi varsa yerle bir edildi. Burada tek sorun işçi sınıfının ve örgütlerin güçsüzlüğü... İşte bu güçsüzlüğü biz Yüksel'den çıkaracağımız umutla, metal direnişinden alacağımız derslerle bir güce dönüştürme ihtiyacımız var. Tabi bu bizim sadece düşünsel irademizle olacak bir şey de değil. Toplumsal mücadele deprem gibidir, nereden ne çıkacağı belli olmaz. Bizim depreme hazırlıklı olmak gibi bir görevimiz var. Çünkü AKP bizimle birlikte toplumu çökertiyor ama biz biliyoruz ki toplumlar

çökmez, halklar yenilmez. Bu çöküş aynı zamanda devrimci bir çıkışın habercisi olacaktır, böyle düşünüyorum.

- **Sendikaların tutumu nedir ve bu tutuma direnişçi kamu emekçileri olarak nasıl müdahale edilebilir? Ayrıca bu dinamik devrimci-kitlese bir kamu emekçileri hareketine dönüşebilir mi? Bunun için nasıl bir mücadele hattı izlemek gerekir?**

- Hatırlarsanız Türkiye’de Bayram Meral dönemi, bahar eylemleri dönemi vardı. O zamanlar bizim sosyalistler olarak “sarı sendikacılık” diye tabir ettiğimiz

bir durum vardı. Ve biz o zaman genel grev genel direniş öneriyorduk. Şimdi dikkatlice bakarsak –sarı sendikaların olduğu teoriden vazgeçmiyoruz ama hiç sarı sendikacılıktan bahsetmiyoruz biz. Sebebi şu: ortada sendika diye tanımlayabileceğimiz kurumlar kalmadı. Eskiden Bayram Meral işçilerle beraber onların gazını almak için so-

kaklara çıkardı. Ve biz bunu eleştirdik. Ama şimdi Amerika’da olduğu gibi mafya örgütleri biçiminde... Çıkar grupları sendikaların tepesini almış, işçi sınıfının mücadelesi tartışmasını tamamen bir kenara bıraktık... KESK ve DİSK’i birazcık dışında tutarak söyleyeyim, ortada sendika diye bahsedebileceğimiz bir şey yok. AKP bu alanda da o kutsallığı ortadan kaldırdı. İşçi örgütlerinin kafasındaki “bizim sendikamız var” düşüncesini de ortadan kaldırdı. KESK ve DİSK’e de baktığımızda, artık ben DİSK’i bir sendika olarak görmüyorum, bir dernek olarak görüyorum. Çünkü yaşlılardan oluşan, bir örgütlenmesi olmayan ve bunu geliştirmeye çalışmayan, birkaç fabrikaya sıkışan, eski söylemlere takılmış, yeniyi kavrayamayan bir yapılanma. Bir değeri var, toplumda sözünün bir karşılığı var ama sadece sözü var, o kadar. Mesela AKP, cemaate yüklediğinin yüzde biri kadar DİSK’e yüklenirse ortada DİSK kalmaz.

Bugün bir korku ortamı var. Korku öylesine bulaşıcı ki bütün toplumu esir almış durumda. Ortaçağ’daki veba salgını gibi. Avrupa’da veba salgınından 30 milyon insan ölüyor. Şimdi bizde de bir korku salgını var. Biz bu korkunun kaynağını bazen iktidar, bazen sendikalar olarak ortaya koyuyoruz. Bizim bunun tedavisini bulacak örgütlere ihtiyacımız var. Bunun üzerine inanışlar yaymak değil de bunu kırarak adımlar atmak lazım. Aslında yapmamız gereken şey, Yüksel direnişinin bunun bir örneği... Mesela benim üzerimden efsaneler üretiyorlar, cesaretli, kahraman gibi... Ben senden daha cesur ya da daha kaypak değilim. Oysa

ki ortada efsane olacak hiçbir şey yok. Ama insanlar bir efsane görmek istiyorlar. Bunun sebebi ne? Oradaki cesarete saygı duyuyor. Zaten AKP’nin düşmanlığı da oradan. Nasıl ki korkaklık bulaşıcı ise cesaret de bulaşıcıdır. Bu cesaretin yayılmasından korkuyorlar. Bir Nuriye görmek istiyorlar. Nuriye’nin kahramanlaştırılması kötü müdür? Negatif tarafından bakarsak kötüdür. Sanki bu yapılanları kimsenin yapamayacağı, uhrevi bir şey gibi algılanması açısından kötü. Onların bunu yapabildiğini göstermesi açısından ise iyi. Benim için de “adam korku duvarını aştı” vb. gibi şeyler söylüyorlar. Oysa ki direnmekten başka bir şey yapmıyoruz. Normal bir şey yapıyoruz. Ben sadece sosyalist bir bilinçle direnmiyorum, benim kişisel de bir öfke var. Yıllardır olan birikimin üzerine bir gün AKP bir gece yarısı insan haklarına aykırı bir şekilde benim adımları bir listeye ekliyor ve ertesi gün işsiz kalıyorum. Şimdi

Bizim iki tane talebimiz var, birincisi işimizi geri istiyoruz. İkincisi Nuriye ve Semih’in yaşaması... İkisi birbirine bağlı... Direnişçi değerlendirirken ben “her şey güzel gidiyor” demek isterdim Nuriyelerin hayatı söz konusu olmasaydı. Çünkü bu direniş bir kazanım elde etti.

bu kişisel de bir öfke, sosyalist olduğum için değil. Benim hayatıma dokunmuş ve mahvetmeye çalışmış. Benim buna insani olarak bir tepki vermem lazım. Burada kişisel öfke ön plana çıkıyor. Sonrasında da diyorum ki AKP bunu neden yapıyor? İş güvencesini ortadan kaldırmak için, toplumu korkutmak için yapıyor. Sonradan diyorum ki “ben sosyalist olarak da buna karşı durmalıyım.” İkisini birleştirince oluyor, sadece siyasal bilinç yeterli olmuyor. KESK bunu kavrayamadı. “yaptığınız eylem bireyseldir” diyorlar. Ben de diyorum ki: benim bireysel eylem yapma hakkımı tanımlıyor musunuz? Senin KESK olarak on dakikalık yapacağın eylem ile benim öfkemin dineceğini mi düşünüyorsun? Benim bu yapılan saldırıyı ortadan kaldırırsanız kadar bu eylemimi sürdürmem gerekiyor. Bu yüzden kişisel öfkeleri küçümsemem gerekir.

- **Son olarak söylemek istediğin bir şeyler var mı?**

- Şimdi bizim iki tane talebimiz var, birincisi işimizi geri istiyoruz. İkincisi Nuriye ve Semih’in yaşaması... İkisi birbirine bağlı... Şu anda direnişçi değerlendirirken ben “her şey güzel gidiyor” demek isterdim Nuriyelerin hayatı söz konusu olmasaydı. Çünkü bu direniş bir kazanım elde etti. AKP’nin güya teröristleri devletten temizliyoruz vb. söylemlerini altüst etti. AKP’nin saldırganlığının amacı da budur. Bu bahsettiğim iki talep bizim için çok önemlidir. Bütün toplum örgütleri bunu dikkate almalı ve direnişe buradan destek sunmalı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Onur Kara, Gülmen ve Özakça’ya destek için açlık grevinde!

Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) dava tutsağı Onur Kara, ihraçlara karşı direnişleri nedeniyle tutuklanan ve açlık grevini sürdüren kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’yla dayanışmak için açlık grevine başladığını duyurdu.

Konuyla ilgili açıklama yapan Kara, sermaye devletinin dizginsiz ve keyfi saldırıları karşısında direnişin önemine değinerek, bu iradeyi gösterenlerin desteklenmesi zorunluluğuna işaret etti. Kara, bu kapsamda Gülmen ve Özakça şahsında kamu emekçilerinin direnişine destek olmak için 2-12 Haziran tarihleri arasında sürecek 10 günlük açlık grevine başladığını duyurdu.

Kara’nın açlık grevi eylemiyle ilgili olarak devrimci ve ilerici kamuoyuna yaptığı açıklama şöyle:

“Kamuoyuna;
Sermaye iktidarı, ilan ettiği OHAL’le, peş peşe yayınladığı KHK’larla binlerce emekçi işinden etmiş ve bugüne kadar devreye sokmak istediği sosyal, siyasal ve iktisadi saldırıların startını vermek için eşi bulunmaz bir fırsat yakalamıştır. İşçiler, emekçiler ve toplumun tüm ezilen kesimleri için tam bir yıkım anlamına gelen bu saldırılar karşısında ise en ufak bir itiraz ve muhalefet dahi görmemek adına her türlü direnişe azgınca saldırmaktadır. Grevler, toplantılar, gösteriler vb., kısacası demokratik haklar ve özgürlükler namına ne varsa, bu dönemde yasaklanıyor, baskılanıyor oluşu sıradanlaşan ve adeta kural hali-

ne getirilen bir uygulama olmuştur.

Bu yüzden, böylesi bir ortamda saldırılara itiraz etmek ve her türlü yolla direnmek mevcut karanlığı yırtıp, geleceği kazanmanın da yegane yolu olacaktır. Bu yöndeki her türlü irade ve çabanın hiç şüphesiz ki biz komünist ve devrimci tutsaklar tarafından da desteklenmesi, geliştirilmesi gerekir.

Kamuoyunun da bildiği ve yakından takip ettiği üzere, KHK’larla işten atılmaları karşı uzun bir süredir haklı ve onurlu mücadelelerini sürdüren ve bunu açlık grevi eylemiyle birleştiren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça adlı emekçiler, bu kararlı duruşları nedeniyle tutuklanmışlardır. AKP iktidarının Nuriye ve Semih şahsında tüm işçi ve emekçilere vermek istediği mesaj açıktır: Direnme iradesi ve cüreti gösterenlerin yeri zindanlardır!

Sermaye iktidarının aczini de gösteren bu durum karşısında Nuriye ve Semih şahsında direnen tüm emekçilerin mücadelelerini selamlıyor, bu iki emekçinin tutuklanmasıyla onların sesini boğacağını zanneden sermaye iktidarına gerekli yanıtı verebilmek adına, ortaya konulan bu iradeyi desteklemeyi kendimiz açısından zaruret sayıyoruz.

Bu çerçevede, 2 Haziran’la 12 Haziran tarihleri arasında Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’ya destek olmak amacıyla 10 günlük açlık grevine başlıyorum. Tüm duyarlı kamuoyuna duyurulur.

2 Haziran 2017

Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden TKİP Dava Tutsağı Onur Kara”

Gülmen ve Özakça için eylemler

KHK ile ihraç edildikleri işlerine dönmek için Ankara Yüksel Caddesi'nde direnen ve 9 Mayıs'tan beri açlık grevinde olan, 23 Mayıs'ta ise tutuklanan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için çeşitli illerde eylemler düzenleniyor.

2 Haziran günü İzmir'deki Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde alkış ve sloganlarla polislin Yüksel Caddesi'nde Veli Saçılık'a plastik mermiyle saldırması protesto edildi.

Basın açıklamasından önce yapılan konuşmalarda dinci-gerici iktidarın saldırıları karşısında direnişe vurgu yapıldı. Basın açıklamasında ise Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin sürdüğü, sağlık durumlarının da kötüye gittiği söylenerek, devletin direnenlere yönelik saldırılarına dikkat çekildi. "Gülmen ve Özakça'nın sürdürdükleri açlık grevleri kritik aşamdadır. Bu aşamada açlık grevindekilerini zorla besleme yoluna gidilirse, doğabilecek olumsuz sonuçlardan hükümet sorumludur" denilen açıklamada, hükümetin KHK mağduru kamu emekçilerinin taleplerini kabul etmesi istendi.

Marşlar ve halaylarla devam eden eylemin her hafta Cuma günü tekrarlanacağı duyuruldu. Eyleme Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da (BDSP) katıldı.

6 Haziran günü ise Gündoğdu Meydanı'nda Gülmen ve Özakça için dilek fenerleri uçuruldu.

6 Haziran'da İstanbul Kadıköy'de yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Açlık grevinin 90. günü vesilesiyle ya-

pılan eylem için Süreyya Operası önünde toplanılırken sivil polisler, çevik kuvvet ve akreple alanı ablukaya aldı. Polis, pankart ve flamayla yürüyüş yapılamayacağı dayatmasında bulundu. Burada bir süre beklenirken pankart ve flamalar kapatılarak sloganlarla Khalkedon Meydanı'na yürüyüşe geçildi.

"OHAL'DE 102 BİN KAMU EMEKÇİSİ İHRAÇ EDİLDİ"

Khalkedon Meydanı'na gelindiğinde ortak basın açıklaması okundu. OHAL'le birlikte hak ve özgürlüklerin tamamı açınsından geriye gidildiğine dikkat çekilen açıklamada, 102 bin 887 kamu çalışanınin ihraç edildiği, kapatılan özel eğitim kurumlarında da yaklaşık 30 bin öğretmenin işsiz kaldığı söylendi.

"YÜKSEL DİRENİŞİNE SALDIRI VE İŞKENCE SÜRÜYOR"

Açıklamanın devamında Gülmen ve Özakça'nın sürdürdüğü eylemle talep-

lerine karşılık alamaması sonucu açlık grevine başladığı hatırlatılarak, direnişin tüm emekçiler için olduğu söylendi. Gülmen ve Özakça'nın tutuklanmasının ardından da sürdürülen Yüksel direnişinde, Veli Saçılık ve Acun Karadağ'ın her gün plastik mermilere hedef olduğuna, işkence gördüklerine dikkat çekildi. Esra Özakça ile Semih'in annesi Sultan Özakça'nın da açlık grevinde olduğu hatırlatıldı. İşkenceci polislerin yargılanması istenen açıklama Nuriye ve Semih için mücadeleye devam edileceği söylenerek şu taleplerle son buldu:

"Nuriye, Semih ve KHK'lar ile ihraç edilen tüm emekçilerin işleri geri verilsin! OHAL kaldırılсын, KHK'lar iptal edilsin! Nuriye ve Semih serbest bırakılсын! Nuriye ve Semih'in talepleri kabul edilsin!"

Açıklamanın okunmasıyla sonlanan eyleme ihraçlara karşı direnişte olan kamu emekçileri, BDSP, DGB, Direnişlerle Dayanışma Platformu'nun yanı sıra pek çok kurum katıldı.

Direnış 16. haftayı geride bıraktı

İhraç saldırılarına karşı kamu emekçilerinin İstanbul'da Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altıyol'da başlattığı direnişler 16. haftasını geride bıraktı.

3 Haziran'da direniş alanlarında oturma eylemlerine devam eden direnişçiler, ölüm yıldönümleri vesilesiyle üç devrimci sanatçı Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'i anarken onların mücadele şiirlerini okudular.

Direnışlerle Dayanışma Platformu ve KESK üyesi emekçiler de Kadıköy Vergi Dairesi önünde toplanarak sloganlarla Altıyol'daki direniş alanına ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaret sırasında direnişçi emekçiler adına yapılan konuşmada ihraç saldırısı ve direnen emekçilere yönelik polis saldırıları teşhir edilerek Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın taleplerinin kabul edilmesi istendi.

Direnışlerle Dayanışma Platformu adına yapılan konuşmada ise KESK'li emekçilerin direnişinin baskı ve zorbalığa karşı olan herkesin direniş olduğu vurgulanarak direnişe destek çağrısı yapıldı. Gülmen ve Özakça'nın açlık grevi direniş selamlandı. Müzik yayını eşliğinde halaylar çekildi.

Bakırköy'deki direniş alanını da KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun çağrısıyla kamu emekçileri ziyaret etti.

5 Haziran'da her iki alanda da direniş devam ederken ihraç saldırıları teşhir edilerek emekçilerden imza toplanmaya devam edildi. Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin sesi buralardaki emekçilere taşındı.

7 Haziran'da da direniş alanlarındaki temel gündem açlık grevinin sürdüren Gülmen ve Özakça oldu. Açlık grevindeki emekçilerin tutuklanmaması teşhir edilerek taleplerinin bir an önce kabul edilmesi istendi.

Bakırköy'de yazar Esat Korkmaz'ın, işten atılmaları işleyen konuşmasıyla "sokak akademisi" dersleri sürdürüldü.

Kadıköy'deki direnişçiler ayrıca parasız eğitim ve parasız sağlık hakkı üzerinde durdular. İlaç ödenekleri verilmediği için bebeklerin öldüğünü hatırlatarak parasız eğitim ve sağlık hizmetini savunan kamu emekçilerinin ihraçlarla kamu alanından uzaklaştırıldığını belirtti.

Yüksel'de polis saldırısı ve direniş sürüyor

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın tutuklanmasının ardından da Yüksel Caddesi'ndeki direniş devam ederken polis terörü hayata geçiriliyor.

2 Haziran günü Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde açıklama yapmak için alana gelen direnişçiler Acun Karadağ ve Veli Saçılık ile destekçilerine polis "dağın" dayatmasında bulundu. Yapılmak istenen açıklama bitmemişken saldırıya geçen polis, Karadağ ve Saçılık'ı yerlerde sürükleyerek alandan uzaklaştırdı. Destek için gelenlere saldıran polis, bir kadının yüzüne gaz sıkarak baygınlık geçirmesine neden oldu.

3 Haziran günü de direnişçi emekçiler Veli Saçılık, Acun Karadağ ve Erdoğan Canpolat direniş alanına giderek basın

açıklaması yapmak istedi. Polis bariyerinin karşısında konuşan Veli Saçılık, 207 gündür direnişlerinin sürdüğünü, Gülmen ve Özakça'nın ise açlık grevinin 87 gündür devam ettiğini hatırlattı. Gülmen ve Özakça'nın tutuklanmasını teşhir eden Saçılık, "Biz burada direnmeye devam edeceğiz" dedi. Saçılık'ın konuşması sırasında İnsan Hakları Anıtı önüne bariyer kuran polisler anonslar yaparak, eylemin yasak olduğunu söyleyerek saldırı tehditleri savurdu. Emekçileri zorla alandan uzaklaştırmaya çalışan polis, tehditleri sonuç vermeyince plastik mermilerle saldırıya geçti. Polis saldırısına karşı destekçiler de sloganlarla tepki gösterirken Acun Karadağ gazdan dolayı fenalaştı.

4 Haziran günü ise açıklama dahi ya-

pılmadan saldırıya geçen polis, emekçileri Yüksel Caddesi'nden çıkarttı. Saldırı sırasında plastik mermiler de kullanılırken 14 gündür açlık grevinde olan Esra Özakça fenalaştı.

5 Haziran'da da saldırılar sürerken **6 Haziran** günü Acun Karadağ, Nazife Onay ve Veli Saçılık alandı. Tekrar polis saldırısına uğrayan direnişçiler, direnişlerine her gün 13.30-16.00 saatleri arasında devam edeceklerini duyurdular. Akşam üzeri saatlerinde de Gülmen ve Özakça'ya destek için Yüksel Caddesi'nde yapılmak istenen eyleme polis saldırdı. Polis saldırısının ardından kitlenin Mimarlar Odası'na sığındığı, aralarında Veli Saçılık'ın da bulunduğu bazı eylemcilerin yaralandığı öğrenildi.

Sermaye devleti grev ve direnişlere yasaklarla saldırıyor

İşçi sınıfı kendisine dayatılan sefalet koşullarına ve saldırılara karşı mücadelesini grev ve direnişlerle sürdürüyor. Ancak sermaye devletinin dümenindeki gerici iktidar kendi sınıfsal konumuna uygun olarak grev yasaklarını devreye sokarak işçilerin mücadelesini engelleme saldırılarına devam ediyor.

MEFAR PATRONUNA DEVLET DESTEĞİ: GREV YASAKLANDI!

Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Mefar ilaç şirketinde toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine alınan grev kararı, 5 Haziran akşamı Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı. 143 'Hayır' oyu karşın 367 'Evet' oyu çıkan grev oylamasının ardından 20 Haziran'da uygulanmak üzere alınan grev kararının yasaklanmasının bahanesi olarak da "genel sağlığı bozucu nitelikte olması" öne sürüldü.

Mefar ilaç şirketindeki grevin yasaklanması, kısa süre önce Şişecam'da uygulanan grev yaşağının ardından, AKP döneminde 13. grev yaşağı oldu.

Grevin yasaklanması karşısında Petrol-İş tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

"Petrol-İş Sendikası olarak emek mücadelesine dönük yasaklamalara ve baskılara boyun eğmeyecek, verilen bu haksız karara karşı hukuki girişimler de dahil tüm yasal haklarımızı kullanacağız. Grev uygulama tarihinden önce anlaşma sağlanamadığı takdirde örgütlü gücümüzü gösterecek ve düzenleyeceğimiz eylemlerle sendikal mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Hükümetin verdiği bu karar ve emekçilere karşı takındığı düşmanca tavır, tüm sendikaların ve emek

güçlerinin ortak mücadele vermesi ve dayanışma göstermesinin zorunluluğunu bir kez daha ortaya koymaktadır."

TAT'TA GREVE BİR KALA ANLAŞMA

Mevsimlik işçi sayısının çok ve ücretlerin ortalamasının altında olduğu Koç Grubu'na bağlı TAT Gıda'da grev öncesinde anlaşma sağlandı.

7 Haziran'da başlayacak grev öncesinde TAT yönetimi ve Tek Gıda-İş Sendikası arasında 6 Haziran akşamı yapılan görüşmede anlaşma imzalandı.

Toplu sözleşmede talepler arasında ücretlere seyyanen 550 lira zam, 2. yıl için de enflasyon + 5 puan zam, ikramiyelerdeki kademe farklarının kalkması, ihbar ve kıdem tazminatlarının eşitlenmesi, mevsimlik işçilerin süreç içinde kadroya alınması ve çalıştıkları gün oranında tüm sosyal yardımlardan faydalanmaları yer alırken, uyuşmazlığın ücret ve sosyal yardımlar konusunda yaşandığı belirtilmişti.

Toplantı sonucunda anlaşmaya varıldığı belirtilirken sendika tarafından yapılan açıklamada; 1. yıl seyyanen 460 TL ve her kıdem yılı için 20 TL, 2. yıl ise

enflasyon artı 2,5 puan zam yapıldığı belirtildi. "Sosyal yardımlarda ise çok ciddi iyileştirmeler yapıldı" ifadeleri de açıklamada yer aldı.

Anlaşma kapsamında Bursa Mustafakemalpaşa TAT ve SEK, Bursa Karacabey TAT, İzmir Bornova Pastavilla ve Aydın Söke SEK fabrikaları bulunuyor.

GÜBRETAŞ'TA ANLAŞMA

Gübretaş'ta işçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş ile fabrika yönetimi arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varıldı.

Kocaeli'de kurulu Gübretaş fabrikasında çalışan, Petrol-İş üyesi 270 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme sürecinde grev kararı alınmıştı. 8 Haziran'da başlayacağı ilan edilen grev öncesinde fabrika yönetimi ile sendika arasında anlaşmaya varıldığı açıklandı.

Sendika, ücretlere seyyanen 600 TL, sosyal haklara ortalama yüzde 20 zam talep ederken Gübretaş yönetiminin sefalet dayatmaları nedeniyle TİS sürecindeki görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanmıştı.

"DYO İŞÇİSİ GREV DYO"

Gebze-Dilovası ve İzmir'de bulunan DYO fabrikalarındaki TİS sürecinde yaşanan uyuşmazlık sürecinin ardından işçiler grev istemini ortaya koyuyor.

5 Haziran'da Gebze-Dilovası fabrikasında işçiler ve sendika yönetimi yaptıkları eylemle taleplerinin karşılanması için seslerini yükselttiler. Milli takıma sponsorluk yapan DYO'ya seslenirken milli takım formaları giyen işçiler, 16.15 çıkışında yürüyüş gerçekleştirdiler.

DYO işçileri "DYO işçisi grev DYO!" diyerek sözleşme süreci istedikleri gibi sonuçlanmazsa grev haklarını kullanacaklarını belirtiyorlar.

ESTAŞ'TA ATILAN İŞÇİLERDEN TEPKİ

Sivas Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve kam mili üreten Eksantrik Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'nde (ESTAŞ), Çelik-İş Sendikası'na üye olan işçiler işten atıldı.

Son bir haftada çeşitli bahanelerle 20 işçinin iş akdinin feshedildiği fabrikada daha önce eylem yapan işçiler, 6 Haziran'da da fabrika girişini kapatarak işten atma saldırısına tepki gösterdi.

Fabrika girişini kapatarak servislerin çıkışlarına izin vermeyen işçiler polislin gözaltı tehdidiyle karşılaşırken, kendi aracıyla fabrikadan çıkan ESTAŞ Yönetim Kurulu Başkanı İsmail Timuçin de tepkilerin hedefi oldu.

BEDA ENERJİ İŞÇİLERİNİN EYLEMİ SÜRÜYOR

Ödenmeyen alacaklarıyla ilgili BEDA Enerji'ye dava açtıkları için işten atılan DİSK Enerji Sen üyesi işçiler, BEDA Enerji'nin İstanbul Çağlayan'daki genel müdürlüğü önündeki eylemlerini 5 Haziran'da sürdürdü. "Patron-sarı sendika işbirliğine son! Davalarımızı çekmiyoruz işimizi istiyoruz!" ozaliti açılan eylemde açıklamayı atılan işçilerden Hayri Söylemez okudu. Açıklamada alacakları için şirkete dava açan 7 işçinin, 2 hafta önce işten atıldığı hatırlatılarak Tes-İş Sendikası'nın da bu sürece ortak olduğu söylendi. Davalarını geri çekmeyen işçilerin başka illerde görevlendirildiğine dair hukuki geçerliliği olmayan tebligatlar yapıldığı belirtilen açıklamada, işten atma saldırısına sessiz kalınmayacağı ifade edildi. Şirketin ve Tes-İş Örgütlenme Sekreteri'nin "ikna" girişimleri sonucunda kimi işçilerin davalarını geri çektiği belirtildi.

Erdoğan grevci işçiyi "terörist" ilan etti

MÜSİAD Genel Kurulu'nda konuşma yapan Tayyip Erdoğan bir kez daha işçi sınıfını hedef alan açıklamalar yaptı.

Konuşmasında son dönemin ekonomik verileri üzerinden demagoji yapan Erdoğan; "OHAL var diyorlar. OHAL yatırımcıların önünü mü kesiyor. Yoksa işine mi yarıyor?" diyerek OHAL uygulamasının gerçekte kime hizmet ettiğini ortaya koymuş oldu. "Eskiden işverenler fabrikasına giremiyordu ya. Şimdi öyle mi?" diyen Erdoğan, "Öyle hemen 'grev yapalım'. Yok öyle" diyerek grev yasaklarının önümüzdeki dönem içerisinde süreceğinin sinyalini verdi.

Erdoğan işçi düşmanı açıklamalarına şöyle devam etti: "Buradan MÜSİAD üyeleri başta olmak üzere tüm iş adamlarımıza çağrıda bulunmak istiyorum; Ülkemize değer veriyorsak, ülkemizi seviyorsak, bu topraklara borcumuzu ödemek istiyorsak, şimdi harekete geçme zamanıdır. Daha çok çalışacağız."

Ülkemizi seviyorsak gün yatırım günüdür. Terör dediler kontrol altına aldık. Darbe dediler hesabını sorduk. Siyasi istikrar dendi hallettik. İş adamlarımıza diyoruz ki tüm imkanlarınızla, tüm cesaretinizle yatırım yapın, üretin, ihracatı zorlayın, istihdamı arttırın. Böylece siz

de kazanın, ülkemiz de kazansın."

OHAL'in sözde "teröre karşı mücadele" için uygulandığını iddia eden Erdoğan, grevci işçilerin "terörist" olduğunu ima etti. Grev ve direnişlerin hem sermayeye hem devlete zarar verdiğini söyleyen Erdoğan, OHAL koşullarında bu türden gelişmelere devlet olarak çok daha hızlı müdahale ettiklerini söyleyerek sermaye çevrelerinden OHAL konusunda destek istedi. Sözlerini demagojik açıklamalarla sürdüren Tayyip Erdoğan bir kez daha Haziran Direnişi'ni hedef aldı. "Çapulcu" edebiyatı yaparak konuşmasını tamamladı.

'Kıdem tazminatı haktır, gasp edilemez!' paneli

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP), 4 Haziran Pazar günü "Kıdem tazminatı haktır, gasp edilemez!" şiarıyla düzenlediği panel-forum Avcılar Ozan Şeker İş Merkezi Toplantı Salonu'nda saat 13.00'te başladı.

Saygı duruşu ile başlayan etkinlikte ilk olarak kıdem tazminatı hakkına dair kısa bir slayt gösterimi yapıldı. Etkinliğin ilk bölümünde sırasıyla Çağdaş Hukukçular Derneği'nden (ÇHD) avukat Bülent Şimşek, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), Kamu Çalışanları Birliği (KÇB) ve BDSP temsilcileri konuştu. Avukat Bülent Şimşek kıdem tazminatı hakkının tarihçesini aktararak fon uygulamasının işçilerin lehine olmadığını açıkladı. İşsizlik Fonu'nun sermayeye peşkeş çekildiğini hatırlatarak sermayenin aldatmacasını örneklerle açıkladı. DEV TEKSTİL temsilcisi ise kıdem tazminatı hakkının salt ücret olmadığını ayrıca iş güvencesi olduğunu belirterek tarihsel örneklerle kıdem tazminatı hakkının ortaya çıkışı ve korunmasının sınıf savaşımına bağlı olduğunu ortaya koydu. Sermayenin özellikle kriz dönemlerinde saldırılarını devreye soktuğunu hatırlatarak kıdem tazminatı hakkı için mücadele

çağrısı yaptı.

KÇB temsilcisi, kamu alanında yaşanan saldırıları aktararak bu saldırılardan toplumun bütününün etkilendiğini belirtti. KHK ihraçlarını teşhir eden temsilci, KESK'in mücadele pratiği ortaya koymadığını vurguladı. Militan, kitlesel bir işçi hareketi yaratmak gerekliliğine işaret ederek konuşmasını sonlandırdı.

BDSP temsilcisi ise kıdem hakkına yönelik saldırının bütünün bir parçası olduğunu söyleyerek saldırının sınıfsal boyutunu ortaya koydu. Sınıf bilincinin önemi üzerinde durarak kıdem tazminatı hakkı için verilecek mücadelede propaganda çalışmasının ve başta fabrikalar olmak üzere her yerde komiteler kurmanın önemi üzerinde durdu. "En sıradan bir talebi dahi sınıfı devrimcileştirmenin bir aracı olarak ele almalıyız" diyen temsilci, nihai kurtuluş mücadelesine bağlanamazsa bugün geri püskürtülen saldırı ile yarın daha ağır bir biçimde karşı karşıya gelinebileceğini vurguladı.

Verilen aranın ardından etkinliğin ikinci bölümünde forum kürsüsü açıldı. Kürsüye KHK direnişçilerinden Hüseyin Demir, eski Maltepe Hastanesi direnişçisi ve birçok işçi çıkarken Meslek Liseliler

Birliği ve Metal İşçileri Birliği de söz aldı. Konuşmaların ana vurgusu kıdem hakkı için mücadelenin büyütülmesi oldu. Canlı konuşmaların gerçekleştiği forum bölümünün ardından etkinlik sonlandırıldı.

YÜRÜYÜŞ VE BASIN AÇIKLAMASI

Saat 16.30'da ise BDSP, Marmara Caddesi Deprem Anıtı önünde basın açıklaması yaptı. BDSP önlükleri ve flamları ile "Kıdem haktır! Gasp edilemez!" pankartı arkasında panel salonunun önünden yürüyüşe geçen kitle sloganlarını gür biçimde haykırdı. Basın açıklamasında servet-sefalet kutuplaşması teşhir edilerek AKP iktidarının bu kokuşmuş düzeni ayakta tutmak için hem içeride hem de dışarıda savaş ve saldırganlık politikalarını arttırdığına dikkat çekildi. İşçi sınıfına yönelik saldırıların sıralandığı açıklamada kıdem tazminatı hakkının fona devredilerek ortadan kaldırılmak istendiği vurgulandı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi hatırlatılarak kıdem tazminatının gaspına karşı "genel grev, genel direniş" şiarı yükseltildi.

Mamak'ta kıdem tazminatı paneli

Kıdem tazminatının gasp edilmesi planına karşı BDSP, AKA-DER, EMEP, Emekli Sen, PSAKD, DAD, ESP, Devrimci Parti ve Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği Ankara Mamak'ta panel gerçekleştirdi.

Haftalardır ön çalışması; sabah dağıtımları, ozaltiler ve afişlerle yürütülen panel 3 Haziran günü saat 17.00'de başladı. İki saat süren panel Tuzluca Mahallesi'nde bulunan Feyzullah Çınar Parkı'nda yapıldı.

Akademisyen Yüksel Akkaya, Sosyal-İş'te çalışan sendika uzmanı Onur Bakır ve Avukat İlke Işık'ın panelist olarak katıldığı etkinlik önce moderatörün kısa bir girişi ile başladı. Moderatör açılışta kıdem tazminatının neden hayati önemde olduğunu belirtti.

Ardından söz İlke Işık'a bırakıldı. Işık, öncelikle kıdem tazminatının ne olduğunu ve mevcut yasadaki kıdem tazminatı hakkının nasıl olduğunu anlattı. Ardından normal hali ile bile sürekli gasp edilen kıdem tazminatının, fona devredildikten sonra tamamen ortadan kalkacağını belirtti. Ayrıca bu saldırı ile iş güvencesinin de ortadan kalktığını belirten Işık, işçilerin patronlara muhtaç hale getirilmeye çalışıldığını söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Işık'ın ardından Onur Bakır sözü aldı. Bakır, Türkiye'de işçi sınıfının örgütlülük düzeyinin geri olduğunu belirterek sözü, AKP döneminde işçi sınıfına dönük saldırıların daha da arttığına bağladı. Ardından Süleyman Soylu'nun sözlerinden alıntı yaparak hükümetin sermayenin sözcüsü olduğunu dile getirdi. Ardından fon sisteminin ayrıntılarına değinerek sözlerini bitirdi.

Yüksel Akkaya ise kıdem tazminatının geleceğe dönük bir yatırım olduğunu dile getirerek "Aslında bu bizi insanlaştıran bir hak" dedi. Sermayenin işçi sınıfını savunmaya itmeye çalıştığını dile getiren Akkaya, bir irade kırıcı olarak romanlarda anlatılan gardiyanlar örneğini verdi. Kıdem tazminatı hakkının işçi sınıfının tarihsel bir mirası olduğunu dile getiren Akkaya, bu yönüyle gençliğin de bu mücadelenin içerisinde aktif olarak bulunmasının önemine dikkat çekti.

Bir saat süren sunumların ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde birçok soru ile tartışmalar genişletildi ve zenginleştirildi. Göçmen işçilik sorunundan taşeronluğa kadar çok yönlü tartışmalar yapıldı. Etkinlik mücadele ve örgütlenme çağrısı ile sonlandırıldı.

Petkim'de işten atmalar protesto edildi

İzmir'de Mayıs ayında valilik tarafından Petkim'de gerçekleştirilen işten atma saldırısı sonucu Petrol-İş Sendikası önünde direnişe başlayan Onur Ulu ve atılan işçiler için basın açıklaması yapıldı.

Aliağa Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Demokrasi

Meydanı'nda yapılan açıklamada atılan işçilerin yalnız olmadığı vurgulandı. Petrol-İş Sendikası olarak bu hukuksuz işten atmaların peşinin bırakılmayacağı söylendi.

Eylemde son olarak Onur Ulu söz aldı ve işten atma saldırısına sessiz kalmaya-

cağını, bu hukuksuzluğa boyun eğmeyeceğini söyledi. Dayanışma ve birlik olma çağrısında bulundu.

Eylem "İşçiler yalnız değildir!", "Atılan işçiler geri alınsın!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla bitirildi.

Kıdem tazminatı hakkımıza sahip çıkalım!

Sermaye sınıfı ve hükümetinin işçi sınıfına yönelik saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Kiralık işçilik, arabuluculuk yasa tasarısı, grev yasakları ile saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Bu saldırıların en önemli başlıklarından birini ise kıdem tazminatının fona devri çalışmaları oluşturuyor.

1975'TEN BUGÜNE KIDEM TAZMİNATININ FONNA DEVRİ TARTIŞILYOR!

Kıdem tazminatının fona devri başlığı altında sürdürülen çalışmalar kuşkusuz sermaye sınıfını kıdem yükünden kurtarma amacını taşıyor. Özellikle Ekim Devrimi'ni izleyen yıllar içinde bizzat devrimin ve onu izleyen sosyal mücadelelerin ürünü olarak gündeme gelen kıdem tazminatı uygulaması ülkemizde 1936 yılında başladı. O dönemlerde istifa edildiğinde bile alınabilen kıdem tazminatından faydalanmak için temel şart 5 yıl çalışmaktı. Ancak tazminat tutarı 15 gün üzerinden hesaplanıyordu. 1950 yılında istifa edenlere verilmeyecek şekilde düzenlendi. Defalarca kez koşulları ve hak etme durumu üzerinde değişiklik yapılan kıdem hakkı 1975 senesinde işçi sınıfının mücadele gücü sayesinde 1 yıl çalışma koşuluyla 30 gün üzerinden hesaplanmaya başlandı. Ancak asgari ücretin en fazla

7,5 katı olacak şekilde tavan getirildi. 12 Eylül darbesinden hemen bir ay sonra 7,5 kat ile sınırlanan tazminattan fazlasını ödeyen patronlar için hapis cezası koşulu bile getirildi ve 2003 senesine kadar uygulandı. Şimdiki uygulamaya 1982'de son hali verilmiş oldu.

Tüm bu süreç boyunca sermaye sınıfı tarafından sürekli tartışma konusu yapılan ama dokunmaya cesaret edilemeyen kıdem tazminatı AKP döneminde hep gündemde tutuldu. Şimdi ise OHAL ve baskı rejiminin sağladığı ortamda fon uygulaması adı altında gasp edilmeye çalışılıyor.

Tazminat, fon ile güvence altında gibi gösterilirken, alma koşulları zorlaşıyor.

Fon uygulaması televizyonlarda "İşçilerin tazminat alamama mağduriyetini gidereceğiz, işvereni bir takım yükümlülükten kurtaracağız" demagojisiyle, içeriğine değinilmeyen, spekülasyonlu biçimlerde anlatılıyor. Diğer yandan eski işçilerin tazminatlarının ödeneceği dillendirilerek işçiler arasında ayırım yaratılarak,

gelebilecek tepki azaltılmaya çalışılıyor. Peki, neden tazminat alma koşulları işçi hakkını koruyan biçimde değiştirilmiyor da fon kurulması tartışılıyor?

Bugünkü haliyle kıdem tazminatı patronun yükümlülüğünde, son ücrete bağlı, 30 gün üzerinden hesaplanarak ev-

lenme, askere gitme, emekli olma ve 17. maddeden işten çıkarılma hallerinde ödener durumda. Yeni düzenlemede ise üç durumda kıdem tazminatı alınabilecek. Birincisi emekli olduğunda. İkincisi özel mülkiyet edinme koşuluyla talep edilebilecek. Üçüncüsü ise ölüm halinde ailesine ödenecek. Fona devretme durumunda tazminat son ücrete

bağlı olmayacak, patron doğrudan sorumlu olmayarak prim ödeyecek.

Patronun iflas göstermesi gibi durumlarda geçmiş fon primleri ödenebileceği için işçiler tazminatını eksik alacak. Tazminat ödeme yükümlülüğü olmayan patron, işçiyi daha kolay işten çıkartabilecek, tazminatın sağladığı kısmi iş güvencesi ortadan kalkacak. Bütün

fonlarda olduğu gibi tazminat fonundan kamu payı ayrılacak ve patronlara teşvik olarak peşkeş çekilecek.

30 günlük kıdem tazminatı şu anda işçinin brüt ücretinin %8.3'üne karşılık geliyor. Mevcut kıdem tazminatı maliyeti ortalama % 8.3. Yeni düzenleme için sermayedarlar %8.3 oranı bir yana dursun, %3-5 arasını kabul edilebilir sayıyorlar. Dolayısıyla 30 gün üzerinden hesaplanan tutar otomatik olarak 10-15 güne düşüyor.

Bugünkü koşullarda işletmenin iflası gibi ya da haksız fesih durumlarında kıdem tazminatımızı alamadığımız da büyük bir gerçek. Fon tartışmalarında birçok sendika ve siyasi yapı fon kurulmasının işçi lehine düzenlenecek şekliyle kabul edilebileceğini konuşuyor. Bir garanti fonu oluşturularak patronun sorumluluğu almadığı koşullarda tazminatın devletin koruması altına alınması talep ediliyor. Yetkililer bu durumlar için "işsizlik fonu"ndan yararlanılacağını açıkladı. Yani patron ödemezse, yine bizlerin emeği üzerinden oluşturulmuş bir başka fon devreye girecek, sermayedarların "yükü" hafifleyecek. Bakanlık tarafından açıklanan koşullarda dahi işleminin neredeyse imkânsız olduğu bu sistem, işçi lehine geliştirilse dahi, geçmişte sadece ülkemizde de değil, kurulan fonlara "olağanüstü durumlarda" el konulduğu düşünülürse, tazminatlarımızın sermayeye teşvike veya hükümetlerin siyaset harcamalarına gideceğine kuşku yoktur.

KIDEM TAZMİNATININ GASPINA KARŞI "GENEL GREV, GENEL DİRENİŞ!"

Halkın güvenliğinden çok sermayedarların güvenliğini esas alan bir politik anlayışın biz emekçilere verebileceği bir şey yoktur. Kıdem tazminatının fona devri tartışmalarına kararlı bir cevap vermek tüm işçi ve emekçilerin yükümlülüğüdür. Bu kadar kapsamlı bir saldırının ancak genel grev genel direniş hattına dayanan bir mücadele anlayışıyla püskürtülebileceği açıktır. Ancak Türkiye sendikal hareketinin değil genel grev örgütlemeye, meydanlara bile çıkmaya takati bulunmamaktadır. Bu durumda hem sendikalarımızı genel grev kararı almaya zorlamak, hem de bu karar alındığında fabrika fabrika, havza havza, sektör sektör grevi örgütlemek görevi biz tabandaki işçilere düşmektedir.

Mayıs'ta 146, yılın ilk 5 ayında 741 iş cinayeti yaşandı

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, Mayıs ayında en az 146, 2017'nin ilk beş ayında ise en az 741 işçinin iş cinayetlerinde katledildiğini açıkladı.

İş cinayetlerinin giderek arttığına dikkat çekilen raporda, sanayi kentlerinde iş cinayetlerinin yoğunlaştığı ve çocuk işçilerin yanı sıra kendisini koruyabilecek 28-50 yaş grubundaki artış dikkat çekti.

AKP iktidarı tarafından başlatılan 'Çalışma Hayatında Milli Seferberlik Programı'nın ikinci dört aylık temasının 'İş Sağlığı ve Güvenliği' olarak belirlendiğine değinen İSİG Meclisi, buna karşın iş cinayetlerinin artarak devam ettiğine dikkat çekti.

İSİG Meclisi'nin raporunda; 2013 yılının ilk beş ayında en az 403 işçi, 2014 yılının ilk beş ayında en az 858 işçi, 2015 yılının ilk beş ayında en az 655 işçi, 2016 yılının ilk beş ayında en az 722 işçinin iş cinayetlerinde katledildiği hatırlatıldı.

Her yıl giderek iş cinayetlerinin arttığına dikkat çekilerek 2017 yılının ilk beş ayında ise en az 741 işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Mayıs ayında yaşamını yitiren 146 emekçinin 113'ünün işçi, memur statüsünde çalışan ücretlilerden olduğu da raporda yer aldı.

Mayıs ayında en çok iş cinayetinin yaşandığı iş kolları ise şu şekilde:

"Tarım, Orman işkolunda 37 işçi; İnşaat, Yol işkolunda 30 işçi; Taşımacılık işkolunda 23 işçi; Ticaret, Büro işkolunda 15 işçi; Madencilik işkolunda 7 işçi; Metal işkolunda 6 işçi; Konaklama, Eğlence işkolunda 6 işçi..."

İş cinayetlerinin nedenlerine göre başı çeken durumlar ise şu şekilde:

"Ezilme, Göçük nedeniyle 33 işçi; Trafik, Servis kazası nedeniyle 26 işçi; Yüksekten Düşme nedeniyle 24 işçi; Kalp Krizi, Beyin Kanaması nedeniyle 18 işçi..."

Raporda; 18 yaşın altında 5 çocuk

işçinin de iş cinayetinde katledildiği belirtilirken kendisini koruyabilecek 28-50 yaş grubunda 68 işçinin yaşamını yitirdiği dikkat çekti.

İş cinayetlerinin yaş gruplarına göre dağılımı ise şu şekilde açıklandı:

"15-17 yaş grubunda 5 işçi; 18-27 yaş grubunda 19 işçi; 28-50 yaş grubunda 68 işçi; 51-64 yaş grubunda 36 işçi; 65 yaş ve üstü yaş grubunda 8 işçi; Ve yaşını bilmediğimiz/öğrenemediğimiz 10 işçi yaşamını yitirdi..."

Mayıs ayında iş cinayetlerinin 53 kente dağıldığı ve sanayi kentlerinde yoğunlaştığı belirtilirken bu dağılım ise şu şekilde rapora yansdı:

"12 ölüm İstanbul'da; 9'ar ölüm Bursa ve İzmir'de; 8'er ölüm Ankara ve Konya'da; 7 ölüm Antalya'da; 6 ölüm Muğla'da; 5'er ölüm Adana ve Kocaeli'de; 4'er ölüm Kırıkkale ve Mersin'de..."

15-16 Haziran Direnişi'nin ruhuyla genel grev genel direniş!

Türkiye işçi sınıfının şanlı büyük isyanını 15-16 Haziran Direnişi'nin 47. yılında sermaye iktidarı hiç olmadığı kadar saldırgan, yasa/kural tanımaz bir niteliğe bürünmüştür. 1970'li yılların kudretli egemenleri "DİSK'in çanına ot tıkamak" amacıyla saldırıya geçmişti. Günümüzün dikta rejim heveslisi AKP, bir bütün olarak "işçi sınıfının çanına ot tıkamak" için saldırıyor.

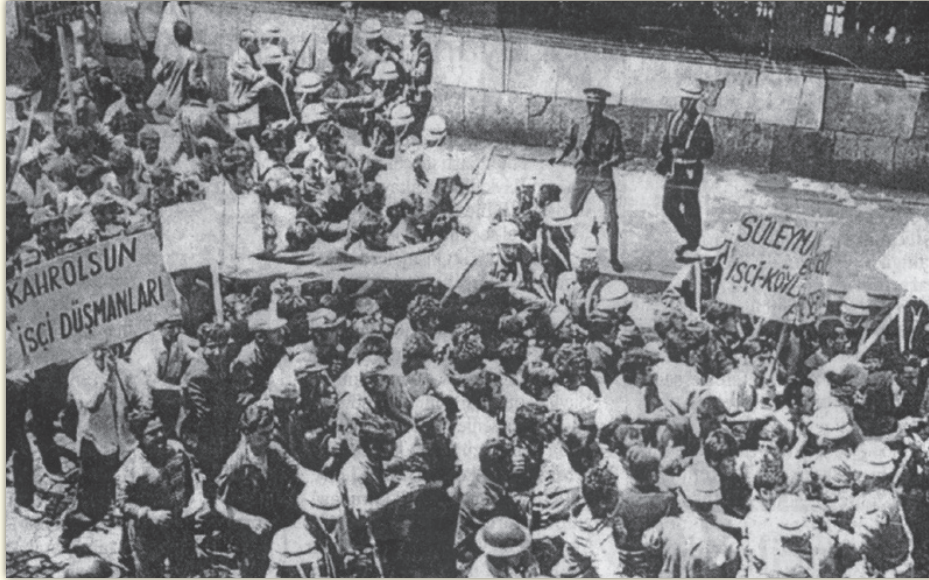
Neredeyse yarım asır geçmesine rağmen işçi sınıfının öncekilerden de kapsamlı sosyal yıkım saldırılarına maruz kalması tesadüf değil. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve ücretli emeğin sömürüsüne dayalı olan kapitalist sistem, kendi bekası için işçi sınıfıyla emekçilerin kazanımlarına saldırmak zorundadır. Bu arızalı düzenin siyasi alandaki tezahüründen başka bir şey olmayan AKP'nin ise işçi sınıfına düşmanlıkta sınır tanımaması, sorunun boyutunu bir kat daha artırıyor. "Hak arama" mefhumunu ortadan kaldırmak isteyen bu din tüccarı/inanç sömürücüsü zihniyeti, ancak 15-16 Haziran'ı örnek alan güçlü bir direniş durdurabilir.

ON YILLIK MÜCADELENİN DORUĞU

15-16 Haziran, işçi sınıfının 10 yıllık mücadele sürecinin doruğu idi. Saraçhane Meydanı mitingiyle başlayan süreç sayısız grev, direniş ve eylemin birikimine dayanarak bu büyük direnişe varmıştır. Bu mücadele sürecinde süreklilik, bilinçlenme, örgütlenme, yasaklara takılmadan meşru zeminde eylem gerçekleştirme açısından istikrarlı bir yükseliş söz konusudur.

31 Aralık 1961'de İstanbul Saraçhane Meydanı'nda gerçekleştirilen miting, Türkiye işçi sınıfı hareketinin o güne kadar en kitlesel eylemidir. Toplu İş Sözleşmesi (TİS) ve grev hakkı taleplerine odaklanan bu görkemli eylem, işçi sınıfı hareketinde kritik bir sıçrama noktasıdır. Kuşkusuz ki, Saraçhane mitingi de belli bir birikim sürecinin ürünüdür. Kapitalizmin hızlı gelişimi, işçi sınıfının hem nicel hem nitel açıdan toplumun temel gücü haline gelmesi açısından, 1960'lı yıllar nitel bir sıçramaya tekabül eder.

Saraçhane mitinginin ardından gelen Kavel greviyle yasak olan grev hakkını yasal bir zemine kavuşturan işçi sınıfı, 1970 yılına kadar birçok fabrikada grev, direniş ve işgaller gerçekleştirdi. Ürettiği artı-değerden aldığı payı büyütme için kararlı bir mücadele yürüten işçi sınıfı devlet

güdümündeki Türk-İş'i bölerek DİSK'in tarih sahnesine çıkmasını da sağlamıştır. Yine bu dönemde kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) 15 milletvekili kazanmasında işçi sınıfının önemli bir rolü olmuştur. TİP'in bazı işçi semtlerinde birinci parti olması, o dönemde ileri işçilerin siyasi eğilimi hakkında fikir veriyor.

Bu mücadelelerde işçi sınıfı bilinçlenmiş, örgütlülüğünü pekiştirmiş, dünya görüşüne, yani sosyalizme yakınlaşmış, ülkede "sol dalga"nın kabarmasında önemli bir rol oynamış, burjuvaziyi pek çok taviz vermek zorunda bırakmıştır. İşbaşındaki sağcı hükümetin "DİSK'in çanına ot tıkamak" için saldırıya geçmesi, hem emek düşmanlığının hem işçi sınıfından duydukları korkunun dışa vurumu olmuştur. 15-16 Haziran Direnişi patlak verdiğinde bazı kapitalistlerin Avrupa'ya kaçması, dönemin atmosferi hakkında somut bir fikir veriyor.

UFUK AÇICI/YOL GÖSTERİCİ BİR DİRENİŞ

Devrimci bir sınıf partisinin henüz tarih sahnesinde yerini alamadığı koşullarda gerçekleşen 15-16 Haziran Direnişi, bu noktada temel bir dayanaktan yoksundu. Buna rağmen işçilerin sergilediği gözüpek mücadele kararlılığı, direnişin ufuk açıcı/yol gösterici niteliğinin günümüzde de geçerli olmasını sağlamıştır. Bu büyük direniş, karşıt iki dünyanın uzlaşmaz çelişkilerinin ürünü olan işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki çatışmada kazanabilmek için nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiğini göstermiştir.

Sınıflar mücadelesinde "orta yol", "uzlaşmacılık", "düzen kurumlarından medet ummak" vb. tutumlar, işçi sınıfı-

na kaybettirir. Hakları savunup geliştirmek ise ancak kenetlenmiş işçi sınıfının meşru/militan mücadelesiyle mümkün olabilir. 15-16 Haziran Direnişi sınıflar mücadelesinin bu yalın gerçeklerini net bir şekilde göstermiştir.

HAKLARI SAVUNMA BİLİNCİ VE SORUMLULUĞU

Sermaye kodamanları işçi sınıfıyla baş edemedikleri zaman devleti yardıma çağırırlar. Temel misyonu egemen sınıfın ezilen sınıflar üzerindeki tahakkümünü sağlamak olan devlet, işçi sınıfına saldırıda çoğu zaman başrolü oynar. Sağcı hükümetin DİSK'in çanına ot tıkamak için harekete geçmesinde sol/sosyalist hareketin güçlenmesinden duyulan korkunun önemli bir payı olsa da, saldırı öncelikle kapitalistlerin talebiydi. Zira örgütlü mücadele eden, üretimden gelen gücünü kullanmaktan çekinmeyen işçi sınıfı kazanımlarını arttırırken, kapitalistler taviz üstüne taviz vermek zorunda kalıyordu. Kapitalistler taviz vermeye zorlanmadan işçi sınıfının herhangi bir kazanım elde etmesi olası değil. Çünkü bu iki sınıftan birinin kazanması, ancak diğerinin kaybetmesiyle mümkündür.

Kapitalistlerle onların hizmetindeki hükümet, bu gidişata dur demek için harekete geçtiğinde ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Zira Türkiye işçi sınıfı kazanımlarını korumak için ilk defa bu kadar kitlesel, bu kadar militan, bu kadar kararlı bir direniş gerçekleştirmiştir. Büyük direniş, işçi sınıfının söke söke elde ettiği haklarını koruma bilinci, kararlılık ve özgüven kazandığını çarpıcı bir şekilde göstermiştir.

EMEK DÜŞMANI YASALAR MEŞRU DEĞİLDİR

Hazırladığı yasa ile DİSK'i kapatmaya heves eden sermaye hükümeti, bu niyetini ilan etmekte bir sakınca görmüyordu. Hedefini, "DİSK'in çanına ot tıka-yacağız" gibi kaba ve küstah bir üslupla ilan eden iktidar, bu ifadelerle işçi sınıfını küçümsediğini de ima ediyordu.

15-16 Haziran Direnişi, işçi sınıfına hakaret eden küstahlara haddini bildirmekle kalmadı, onlara emek düşmanı yasaların gayr-ı meşru olduğunu da hatırlattı. Eğer işçi sınıfı bilinçli, örgütlü ve mücadele etmeye kararlı ise, sermaye meclisinin emek düşmanı yasalarının bir hükmü olmaz, anında çöplüğü boylar. O koşullarda belirleyici olan kağıt üzerine yazılanlar değil, sınıflar mücadelesinin gerçek yasalarıdır. Nitekim büyük direnişle işçi sınıfı mevzilerini korumuş, DİSK'i sermayeye yem etmemiş, iktidara geri adım attırmıştır.

YAPAY AYRIMLARA YER YOK

İktidarın hedefinde DİSK vardı. Yüzeysel bir bakışla Türk-İş'in bundan rahatsız olması için bir neden yok. Nitekim Türkiye-İş'in yönetiminde yer alan bazı ağalar, "DİSK'in çanına ot tıkmaması" için çıkartılan yasayı desteklediler.

Bazı ağalar "meydan bize kalacak" diye el ovuştururken, Türk-İş üyesi işçilerin tutumu tersi yöndeydi. Türk-İş üyesi ileri işçiler, DİSK'i kapatmanın Türkiye işçi sınıfının kazanımlarına vurulan büyük bir darbe olacağını sezmiş, bundan hareketle üretimi durdurarak direnişe etkin bir şekilde katılmıştır.

Bu anlamlı sınıf dayanışması, mücadele anında işçiler arasındaki yapay ayrımların kolaylıkla aşılabilirdiğini kanıtlıyor. Mücadelenin durgun olduğu dönemlerde yapay ayrımlarla sınıfı bölmek ne kadar kolaysa, direniş dönemlerinde bu ayrımları ortadan kaldırıp sınıfın birliğini sağlamak, dayanışma bilincini geliştirmek de o kadar kolaydır.

HAKLARI SAVUNMAK İÇİN DİRENİŞ MEŞRUDUR

Yüz bini aşkın işçi, DİSK'in şahsında on yıllık mücadelesine ve bu mücadelenin kazanımlarına saldıran sermaye diktatörlüğüne karşı direnişe geçti. Üretimi durdurarak sokaklara taşıdı. Yasa ve yasaklara meydan okuyarak polis, asker ve tank barikatlarını aştı. Bedel ödemek-

ten, şehit vermektan çekinmedi.

İşçi sınıfının önüne kurulan barikatlarla polis, ordunun anlatıldığı gibi "kutsal" güçler olmadığını, tersine, sermaye adına silahlarını işçilere doğrultan güçler olduklarını herkes gördü. Haklarını savunmak için direnişin meşru olduğunu pratik tutumlarıyla gösteren işçiler, bu moral güç ve özgüvenle barikatlara yüklendiler. Barikatları aşan işçiler, haklı olmanın doğallığı ve gücüyle mücadele ettiler.

Meşru direniş kısa sürede sarsıcı etkisini hissettirdi. İşçi sınıfı bu kararlılığıyla sermaye düzenine geri adım attırmayı başardı. DİSK'i kapatmayı öngören yasa, direnişin basıncıyla Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

YENİ BİR YOL AYRIMINDA BÜYÜK DİRENiŞİ ÖRNEK ALMAK

Kapitalizmde işçi sınıfı için "mutlak güvenceye alınmış hak" diye bir şey olmadığı için, herhangi bir hakkı kazanmak da korumak da ancak mücadele ile mümkündür. Nitekim aradan geçen yıllarda işçi sınıfı kendi kazanımlarını savunamadığı için pek çok hak kaybetmiştir. Özellikle son 15 yılı kapsayan AKP iktidarı döneminde kayıplar had safhaya ulaşmıştır.

Bu dönemde özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, sözleşmeli çalışma, kiralık işçilik, emeklilik yaşının yükseltilmesi, grev yasakları, zorunlu emeklilik sigortası vb. saldırılar ile pek çok hakkın ortadan kaldırılmasının ardından sıra "son kale"ye geldi; kıdem tazminatı hakkının gaspına...

AKP'nin bu kaba küstahlığı hem tek parti iktidarı olması hem işçi sınıfının bu dönemde zorlayıcı bir direnişle karşılaşmamasından kaynaklanıyor. Ultra neo-liberal, emek düşmanı politikaları pervasızca hayata geçiren AKP, buna rağmen din istismarı, inanç sömürsü yaparak işçilerin oy desteğini almaya da muvaffak olmuştur. Din bezirganı iktidar, tam da buradan aldığı güçle, emekçilerin elinde kalan son kazanıma, kıdem tazminatına el atma cüretini kendinde görebilmiştir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, artık bir yol ayrımındadır. Ya 15-16 Haziran Direnişinin yolundan giderek genel grev gene direnişle AKP iktidarına karşı dikilecek ya da onur kırıcı bir köleliği sineye çekecektir. Dikta rejimini kurmaya odaklanan bu iktidar sadece din tüccarı, inanç sömürsüsü, emek düşmanı, neo-liberal değil, hak arama mefhumunu ortadan kaldırıp emekçileri "salt kullar" derecesine indirmek isteyen, Ortaçağ kalıntısı bir zihniyetin de temsilcisidir aynı zamanda.

Gelinen yerde artık işçi sınıfının önünde tek çıkış yolu var; 15-16 Haziran'ın direniş ruhunu kuşanıp sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de karşı mücadeleyi büyütme...

15-16 Haziran, sol hareket ve işçi hareketi

H. Fırat

15-16 Haziran Direnişinin yıldönümü vesilesiyle 1988 yılının Haziran ayında yayınlanan makalenin ilk bölümünü okurlarımıza sunuyoruz.

15-16 HAZİRAN VE SOL HAREKET

15-16 Haziran Direnişisi işçi hareketi olduğu kadar sol hareketi de derinden etkiledi. İşçi sınıfına güvensizliğin ve burjuva kurumlara umudun ifadesi teori ve politikalara büyük bir darbe indirdi.

İşçi sınıfına güvensizlik Türkiye sol hareketinin tarihsel bir özelliği ve geleceğidir. Her dönem somut tarihsel koşullara bağlı olarak değişik teori ve tahlillerde ifadesini bulmuş, fakat sonuçta hep yaşayagelmiştir.

Şefik Hüsnü ve TKP, işçi sınıfına, onun toplumsal konumuna ve tarihsel misyonuna, devrimci güç ve enerjisine değil, başlangıçta Kemalistlere, sonraları çeşitli burjuva kliklere bağlamıştı umudunu.

1950 sonrası hızlı kapitalist gelişme, aynı zamanda safları hızla genişleyen bir işçi sınıfı demektir. Bunun sonuçları '60'lı yıllarda belirgin olarak ortaya çıktı. İşçiler kimi zaman kanlı çatışmalara varan eylemlerle mücadele sahnesine çıktılar.

Oysa bu aynı dönem işçi sınıfına inançsızlığın gerilemek bir yana, uluslararası modern revizyonizmden alınan taze ideolojik destekle teori düzeyine çıkarıldığı bir dönem oldu. Birçok noktada ayrılan solun iki temel akımı, TİP ve MDD, işçi sınıfına güvensizlik ve burjuva kurumlara bel bağlamada birleşiyorlardı. Birinin umudu burjuva parlamentosu ve barışçıl geçiş, ötekini "kemalist ordu" ve askeri darbeydi.

Birincisi barışçıl geçiş düşleriyle militan kitle mücadelelerine düşmanlık yapıp parlamenter avanaklığa heveslenirken; ikincisi, "asker-sivil-aydın zümre" ve "kemalist gelenekler" edebiyatıyla sözde radikal çözümler dileniyordu. İşçi sınıfının tarihsel rolüne inançsızlık, devrimci enerjisi ve eylemine güvensizlik, ikisinin ortak paydası idi.

15-16 Haziran Direnişisi, yalnızca burjuvaziye değil -ki o gerçekte işçi sınıfını zaten yeterince ciddiye alıyordu-, fakat özellikle sosyalizm adına konuşan revizyonist akımlara da işçi sınıfının varlığını, gücünü, devrimci enerjisini, militan karakterini yeterli açıklıkta gösterdi. Bununla da kalmadı, sol adına bel bağlanan burjuva kurumların gerçek niteliğini de gözler önüne serdi. Hiçbir ideolojik çaba, parlamento ve ordu konusundaki gerici hayallere 15-16 Haziran Direnişinden daha kesin, etkili ve sonuç alıcı darbeler indiremezdi. Devrimci sınıf pratiğinin parlamenter ve darbeci gerici teoriler için çaldığı ölüm çanını, 12 Mart askeri darbesi kanlı icraatı ile kendi yönünden ayrıca tamamladı. Barışçıl geçişi savunanlar soluğu hapisanede aldılar. Sermaye ordusuna bel bağlayanlar onun "balyoz"unu yediler, zulmüne uğradılar.

'71 Devrimci Hareketi, devlete ve burjuva kurumlara karşı tutumuyla zaman içinde burjuva sosyalizminden ayrıştı. Bu ayrışmanın köklü bir kopuşa dönüşmesinde 15-16 Haziran Direnişisi özel bir rol oynadı. Zira bu sayede MDD kampının "devrimci ordu" teorisi öldürücü bir darbe aldı. Fakat bu aynı kampın işçi sınıfına güvensizliği teori mertebesine çıkarma eğilimi, '71 Devrimci Hareketinin şahsında değişik bir biçime bürünerek yaşadı. Asya ve Latin halkçılığının "ideolojik önderlik" tezi,

bu güvensizliğin yeni ideolojik ifadesi oldu. Bu gruplar işçi sınıfına değil, "öncü savaştı"lara ve köylülüğe güveni esas aldılar.

'74 sonrası dönem bazı kesimlerde maceracı mücadele anlayışlarının yanı sıra "ideolojik önderlik" tezinin de eleştirisi dönemi oldu. Fakat "kitlelere" gitmek başarısı gösterenler uzun süre boyunca bir türlü işçi sınıfına gidemediler. Küçük-burjuva sınıf ortamı ile halkçı teori ve politikalar onları bundan alıkoydu. İşçi sınıfı güçlenen mücadelesiyse onları adeta kendine çektiğinde ise, işçi sınıfını "halk"ın bir parçası ve "halk devrimi"nin bir bileşeni olarak görmekten öteye geçemediler.

15-16 Haziran Direnişinden bu yana 18 yıl geçti. Bu 18 yılın ardından, işçi sınıfı hareketinin olayların odağına yerleştiği bugün, artık birçok grup işçi sınıfının toplumdaki yerini, rolünü ve önemini kavramış olmakla övünabiliyor. Ne var ki, gerçekte, işçi sınıfına güvensizliğin ifadesi teori ve pratikler büyük darbeler yemiş olmakla ve birçok mevziyi terk etmiş bulunmakla birlikte, gerçekte bu güvensizlik hâlâ bir biçimde yaşıyor. Onun son sığınağı halkçı devrim teorisi ve programıdır. Emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu ve toplumsal gelişmenin eksenini oluşturduğu günümüzün burjuva-kapitalist Türkiye'sinde, burjuva-demokratik devrim anlayışı işçi sınıfına güvensizliğin son direniş mevzisiydi.

Halkçılık, Türkiye işçi sınıfının, şehrin ve kırsal emekçilerini ardına alarak sermaye iktidarını devirebileceğine, Türkiye devrimini bir proleter devrimi olarak başarıya ulaştırabileceğine hâlâ inanmıyor, inanmıyor.

İşçi sınıfına güvensizlik hâlâ sürüyor.

Haziran 1988

Dünya kadın örgütlenme deneyimleri üzerine - 5

İran'da 1979 Devrimi ve kadınların özgürlük-eşitlik mücadelesi

Kadının aşağı cins olarak görülmesi sınıflı toplumların ortaya çıkardığı ve kapitalist sistemin derinleştirdiği tarihsel bir olgudur. Kapitalist sistem bu derinleşmeyi en başta dinsel gericiğin yardımı ile başarmıştır. Öyle ki dinsel "emirler" in ardında kadına tam anlamıyla bir kölelik dayatılmıştır. Semavi dinler arasında kadını aşağı cins konumuna hapseden belki de en buyurgan din İslamiyet'tir. Ülkemizde dinsel gericiğin iktidarı koşullarında kadının haklarına yapılan saldırılar aşikardır. Ancak en çarpıcı örneğini kuşkusuz Ortadoğulu kadınların yaşadığı hak gaspları oluşturmaktadır.

İRAN TOPLUMUNDAN SİLİNE KADIN KİMLİĞİ

1979 İran Devrimi ile kurulan İran İslam Cumhuriyeti'nde kadın kimliği toplumdan silindi. Adım adım hayata geçirilen saldırılar ile örtünmek zorunlu kılındı. Müzik, şarkı söylemek, dans etmek yasaklandı. Kadınların erkeklerle birlikte yüzemeyeceğine hükmedildi. Plajlar kadın-erkek olarak ayrıldı. Kadın eğitimciler olmadığından ve erkekler tarafından bir kadının yetiştirilemeyeceğinden yola çıkılarak kadınlara yüzme sporu yasaklandı. Spor yasağı daha sonra genelleşti. Bir kadının gittiği bir futbol maçında kaçan topu futbolcuya verdiği ve bu esnada tanıştığı futbolcu erkeğin tecavüzüne uğrayarak katledilmesi örneğinden çıkan sonuç, kadınların futbol maçlarını izlemesinin yasaklanması oldu. Çocuk yurtlarının karma olarak işletildiği takdirde yanlarına bir de doğum evi açmak gerekir mantığı ileri sürülerek, tüm eğitim aşamaları erkek-kadın olarak ayrıldı. Sonuç, yeterli olmayan okul sayısı sebebiyle kız çocuklarının okuyamaması oldu. Bunu evlilik yaşının kız çocuklarında 13'e indirilmesi ve evli öğrencilerin okula alınmaması izledi. Kadın, çocuk doğuran ve evinde oturan bir "varlığa" indirildi. Yolda yabancı bir erkekle karşılaştığı zaman arkasını dönerek erkeğin geçmesini beklemesi emredildi. Boşanması erkeğin iznine tabi kılındı. Çocukların vesaleti erkeğe verildi. El ele ya da sokakta aileden olmayan bir erkekle dolaşması yasaklandı. "Zina yapan" kadın recm usulüyle, yani kafasına kadar toprağa gömülü haldeyken taşlanarak katledildi. Kadınlar yargıçlık gibi kimi mesleklerden men edildi. Kadının şahitliği erkeğinkinin yarısı kabul edildi. Kazalarda ölen kadın için tazminat oranı yarı yarıya düşürüldü.

Ahlak polisleri tarafından "denetlenen" kadınlar Besic adlı molla örgütlerinin de hedefi oldular.

Kadını bu aşağılayıcı uygulamalarla karşı karşıya bırakan 1979 Devrimi'ne biraz daha yakından bakalım.

KANLI DİKTATÖR ŞAH'A KARŞI DİRENİŞİN ÖN SAFLARINDA

1953 yılında ilerici reformcu başbakan Musaddık'ın ABD darbesi ile devrilmesiyle Şah bir kez daha İran halkının başına getirildi. "İktidarımı size borçluyum" diyerek emperyalizme olan borcunu dile getiren Şah, "batılılaşma" hareketinin ivmesini arttırdı. Batı kültürünün, tarihi boyunca emperyalizmin boyunduruğunda acı çeken bir halka tepeden dayatılması ve sömürü, açlık ve sefaletin Şah ve çevresindekiler nezdinde artan zenginlik oranında derinleşmesi, halkları ayaklanmaya iten en önemli etkenler oldu. "Anti-emperyalizm" söylemini ezilenden-yoksuldan yana olduğu şahsında mollalar, kitlelerin taleplerini bayraklaştırarak, ayaklanmaları yöneten güç olarak öne çıktılar. Başta komünist sıfatı taşıyan revizyonist TUDEH olmak üzere sol akımlar, devrimci bir stratejinin yokluğunda anti-emperyalizm adına Humeyni'yle birlikte davranmanın ötesine geçemediler. Devrimin iplerini ellerinde toplayan mollalar ise geniş emekçi kesimlerin açlık ve yoksulluğunu istismar ederek, örgütlenmelerini camiler üzerin-

den gerçekleştirerek kitlelerle bütünleşti ve iktidara yürüdüler.

Ayaklanmaların, gösterilerin yılı olan 1978'de, her ne kadar harekete siyasal olarak önderlik eden güç mollalar olsa dahi Şah'a darbeyi vuran işçi sınıfı oldu. Petrol işçilerinin grevi Şah rejimini baştan aşağıya salladı. Fabrika ve işyeri işgalleri ile doruk noktasına ulaşan sınıf hareketi toplumun her kesiminin desteği ile Şah'ı ülkeden kaçırmaya zorladı. Gerçekleşen tam anlamıyla işçi sınıfının lokomotif güç olduğu bir halk hareketi idi.

Kadınlar bu hareketin ön saflarındaki yerlerini aldılar. Okul, hastane ve işyerleri işgallerinde başı çeken kadın işçileri kefenli ölüm yürüyüşlerinde peçeli-peçesiz, kapalı-açık olarak görmek mümkündür. Barikatlarda, yardım ekiplerinde yer alan kadınlar karakol baskınlarında da elde silah en önde çarpışan güç idiler. Şah'ın tarafında savaşan ordu birliklerinin tanklarını ellerindeki karanfillerle durduran da yine İranlı kadınlardı. Sadece sokaklarda değil, devrimin yönlendirilmesinde de yer alan kadınlar kurulan hemen hemen her komitede yönetici pozisyonunda bulunuyorlardı.

Şah rejiminin emperyalist-kapitalist kültür ile birlikte kadını metalaştıran uygulamaları, kapanmanın yasaklanması, kapanan kadınların sokak ortasında çarşaflarının Şah birliklerince yırtılması gibi kadının iradesini yok sayan pratikler ile açlık ve sefalet koşulları kadınları Şah rejimine karşı ayaklanmalarda ön safla-

ra iten nedenlerdi. İran halkının tümü gibi İranlı kadınlar da özgürlüklerinin diktatörlükler rejimi ile değil, demokratik cumhuriyetle geleceğine inanıyordu. Ne var ki İran'da devrimci önderlik boşluğu, devrime dair stratejik hatalar ve aynı zamanda dinsel gericiğin gücünün küçümsenmesi, İran halkları ile birlikte İranlı kadınlar için de kölece bir yaşamın zeminini düzledi. Devrimin kaybedeni toplamda İranlı emekçiler oldu. Ancak İranlı kadınlar ayrıca, güç verdikleri devrimin kurbanı olma yazgısını taşıdı.

8 MART 1979 YÜRÜYÜŞÜ VE HUMEYİNİ DÖNEMİNDE KADINLAR

Humeyni'nin iktidarı ele alması ve TUDEH'in Humeyni iktidarına alkış tutması ile kartlar açıkça oynanmaya başlandı. Paris'teki sürgününde İran halkına ve özeld kadınlara seslenen Humeyni verdiği sözleri unuttu. Kapitalist sistem yerli yerinde duruyordu, ancak sistemin rengi belirgin bir biçimde yeşile dönmüştü. Humeyni'den ilan etmesi beklenen "Demokratik İslamiyet Cumhuriyeti" rafa kaldırılarak, demokrasi "batı icadı" olarak lanetlendi ve "İslami Cumhuriyet" yapılan İslami anayasa ile ilan edildi. En küçük bir muhalefet "Şah yanlısı", "ABD yanlısı" vb. olmakla itham edildi. Muhalifler "devrim mahkemelerinde" birkaç dakika süren göstermelik yargılamalar sonucunda idam cezasına çarptırıldı. Diktatörlüğe son veren İran halkı başka bir diktatörün boyunduruğuna

girmişti.

Kadın haklarına yönelen saldırılar ise adım adım hayata geçirildi. Önce Şiraz'da dört kadın "uygun giyinmedikleri" için "fahişe" ilan edilerek idam edildi. Ardından 7 Mart 1979'da Humeyni kadınların kamusal alanlarda kapanması gerekliliğini açıkladı. 8 Mart da yine "batı icadı" ilan edildi.

Şah döneminde kapanmaları yasaklanan kadınlar bu sefer de dinsel gerici eliyle örtünmeye zorlanıyorlardı. İlerici-devrimci örgütlerin kadın grupları tarafından oluşturulan "Kadın Dayanışması Komitesi"nin erkeklerle eşit haklara sahip olmak, çalışma hakkı ve kıyafet serbestliği talepleri ile örgütledikleri 8 Mart yürüyüşüne 20 bin kapalı-açık kadın katıldı. Adalet Bakanlığı'na yürümek isteyen bir grup kadının önü mollalar tarafından kesildi. Kadınlar küfürler eşliğinde saldırıya uğradılar. Acımasızca saldırıya uğrayan, taşlanan, bıçaklanan kadınların büyük bir bölümü tutuklandı. Tutuklanan kadınlara hapis hane de işkence devam etti. İnanişâ göre bakire kadınlar cennete gittiğinden, tutsak kadınlar "diğer tarafta da" cehennem azabına mahkum edildi. İdam edilmeden önce tutsak kadınlar mollaların tecavüzüne uğradı. Bu arada dışarıda süren eylemler sebebiyle dini liderler geri adım atmak zorunda kaldılar. Ancak bu göstermelik bir adım oldu. 1983 yılında "hicap" giymek (İslami giyim/örtünmek) ceza kanuna göre zorunlu hale getirildi. Cezası önce 74 kırbaç ve sonrasında ise bununla birlikte on günden iki aya kadar hapis ya da 50.000 riyalden 500.000 riyale kadar para cezası oldu.

Kadınların mücadelesi durmadı. Kapanmadıkları için işlerinden atılan kadınlar İşsiz Kadınlar Grubu'nu kurdu. Bu grup, işyeri işgalleri gerçekleştirdi. Birkaç gün süren Adalet Bakanlığı işgali sonucunda kısmi bir kazanım sağlandı. Mücadelelerine devam eden kadınlar bu sefer örgütlenmelerini genişlettiler. Kurulan Ulusal Kadınlar Birliği saflarında hicaplı kadınların da yer alması ve 8 Mart'ta ortaya konan vahşi saldırıyı kapalı kadınların protesto etmesi mollaları harekete geçirdi. Mollalar kadınların özgürlük mücadelesini bölmek adına "Müslüman Kadınlar" adlı bir örgüt kurdular. Erkek mollalar tarafından "Müslüman Kadın" adlı bir de dergi çıkarıldı ve amaçlarında "başarılı" oldular.

Molla rejimine karşı en anlamlı çıkış kadınlardan geliyordu. TUDEH, Humeyni'nin kanlı icraatlarını ve İslami rejimini onaylıyordu. İçerisinde İslami sol olarak kendini tarifleyen muhalif grupların da yer aldığı reformist cenah ise birlikler kurup, yürüyüşler düzenliyordu. Fakat bu çabaların hepsi kanla boğuldu.

Yükselen muhalefete ve kadın mücadelesine karşı mollaların imdadına Irak-İran savaşı yetişti. "Vatan savunması" adına tüm muhalefet azgınca bastırıldı. Sekiz yıl süren savaş yıllarında kadınların hakları da tam bir keyfiyetle budandı.

'90'lı yıllarda kadınların mücadelesi durmadan devam etti. Kadınların özgürlük talepleri hiçbir işlevi olmasa dahi cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ana vaat oldu. Cumhurbaşkanı Rafsancani ve sonrasında Hatemi döneminde mücadeleleri ile kimi haklarına kavuşan İranlı kadınlar, Ahmedinejad döneminde tekrar saldırıların hedefi oldular.

21. YÜZYILDA İRANLI KADINLARIN MÜCADELESİ

Komünist bir partinin öncülüğünden yoksun olmanın tarihi eksikliğini 1979 yılında en acı biçimde yaşayan kadınlar, sonrasında yürüyen mücadelelerinde de bu boşluğun handikabını yaşamaktan kurtulamadılar. Yine de feminist hareketin (ilerici aydın kadınların) öncülüğünde gelişen kadınların özgürlük mücadelesi, bu ideolojinin sınırları ile eşgüdümlü olarak, siyasetçilerden ve siyasi süreçlerden medet uman bir pratikle inişli çıkışlı bir hat izledi.

2006 yılında başlatılan "1 milyon imza" kampanyası kadınların örgütlenmek adına ne denli inatçı olduklarını kanıtladı. Erkeklerle eşit haklar talebiyle yürütülen imza kampanyası uzun yıllara yayıldı. İmzaların toplanması ve cumhurbaşkanlığına iletilmesinden öte, örgütlenme alanında İranlı kadınların hanesine bir başarı olarak yazıldı. Kadınların kampanya kapsamında konferanslar vermelerinin ya da propaganda yapmalarının yasaklandığı İran'da onlarca aktivist tutuklandı. Fakat tutuklanan aktivistler hapis hanelerde çalışmalarına devam ederken, tutuklu kadınlar için eşgüdümlü olarak kampanyalar başlatıldı. Ev ev dolaşarak, parklarda, çay toplantılarında bir araya gelen ve imza toplayan kadınlar her ne koşulda olursa olsun çalışmalarına devam ettiler.

Öte yandan İran'da sosyal medyanın yasak olmasına karşın çeşit-

li yöntemlerle sosyal medyayı kullanılan İranlı kadınlar sosyal medya üzerinden "MyStealthyFreedom/BenimGizliÖzgürlüğüm" etiketiyle açılan facebook sayfasında başları açık fotoğraflar çektiler yayımlamaya başladılar. Bugünlerde kadınların sivil itaatsizlik örnekleri bu sayfada yayımlanıyor. Son olarak "WhiteWednesdays/BeyazÇarşambalar" etiketiyle başlatılan kampanyada ise Çarşamba günleri beyaz eşarplarını çıkaran kadınlar ve bileklerine beyaz ipler bağlayan erkekler bu sayfada videolarını, fotoğraflarını paylaşmaya çağırıldı.

İran'da kadınlar özgürlükleri için örgütlenmeye ve taleplerini her fırsatta dile getirmeye devam ediyor. Zira 2009 yılında şaibeli cumhurbaşkanlığı seçimlerinde sokaklara dökülenler arasında yine kadınlar vardı.

Ve belirtmek gerekir ki, 1979 Devrimi sonrasında verdikleri mücadele ile yasaqlarda kısmi esneklikler sağladılar. Kimi mesleklere geri döndükleri gibi özellikle üniversite eğitimi konusunda erkeklere oranla daha ileri bir düzeye eriştiler.

İRANLI KADINLARIN MÜCADELESİNDEN DÜNYA KADINLARINA DERSLER

Bugün, 21. yüzyılda İranlı kadınlar ahlak polislerinin baskısı altında aşağılayıcı ve köleleştirici uygulamalarla karşı karşıya bulunuyorlar. Ve işçi-emekçi kadınlar bir kez daha sınıflı toplum gerçekliği ile yüz yüze. İranlı kadınların bu sorunlarla karşı karşıya gelme ya da bunlara karşı oluşturabildikleri "geçici çözümleri" kapitalizmin doğası ile tam bir uyum içinde sınıfsal ayrımlara tabi oluyor. Tüm baskılara, yasaklamalara burjuva kadınların polisleri verdiği rüşvetlerle göz yumulabiliyor; Tahran'ın zengin muhitlerinde denetimler esnekleştirilebiliyor. Burjuva evlerde gelenek haline gelmiş olan "par-

tilerle" burjuva kadınlar "özgürlük" elde edebiliyor ya da yurt dışı seyahatleri ile kısmen yasaqsız bir yaşam sürebiliyorken, İslami Cumhuriyetin tüm yasakları işçi-emekçi kadınlar için harfiyen uygulanıyor. İşçi-emekçi kadınlar için bu yasakları para ile delmenin yolu bulunmuyor. Bu sebeple devrimin ilk süreçlerinde ezilenlere seslenen Humeyni'nin İslam Cumhuriyeti'ni savunan kadınlar çoğunlukla işçi-emekçi sınıfı içerisinde çıkarırken, artık gelinen yerde işçi ve emekçi kadınlar mollalar rejiminin en önemli düşmanları durumundadırlar.

İran'da kadınların kurtuluşu elbette molla rejiminin kapitalist sistem ile birlikte yerle bir edilmesi ile mümkündür. 2009'da toplumsal mücadelenin temel gücü olduğunu yaptığı grevlerle hatırlatan işçi sınıfı bu görevi üstlenecek tek sınıftır. İşçi ve emekçi kadınlar da aşağılayıcı ve köleleştirici uygulamalara ve sömürüye karşı mücadele bayrağını yükseltecektir.

İran deneyimi dünya kadınları için önemli dersler barındırmaktadır. Ve öyle görünüyor ki, Şah rejimini yıkan İranlı işçi ve emekçiler, mollalar rejimini de bekleyen aynı akıbetin mimarı olacaklardır. Özgürlükleri ve eşitlikleri zapturapt altına alınan İranlı kadınlar ise dinsel gericiğin boyunduruğundan kurtuluşları ile daha nice deneyime ve derse göğüs açacaklardır.

Kaynakça:

- İran'da Soluyor Çiçekler* / Bahman Nirumand
- İran Uyanıyor* / Şirin Ebadi
- Üçüncü Dünya İkinci Cins* / Miranda Davies
- Dünya, Ortadoğu, Türkiye* / Haluk Gerger
- Modern Ortadoğu Tarihi* / William L. Cleveland

Örgütlüyük, güçlüyük, kazanacağız!

Biz Chinatool Automotiv'de çalışan kadın işçileriz. Düşük ücretler, yoğun ve yorucu çalışma koşulları, çay molasının olmayışı, kötü gelen yemekler, sürekli olarak aşağılanma, baskı vb. sebepler bizleri sendikalaşmaya iten nedenler arasındaydı. Tabi biz kadın işçiler de fabrikada yaşanan bu sorunlardan iki katı etkileniyoruz. Yaşanan her sorun kadın işçi olmamızdan kaynaklı bize katlanarak geliyordu. Fabrikamızda da ağırlıklı olarak çalışan kadınlar olarak her şeyi içimize ata ata çalışıyorduk. Ta ki sendikalı olmaya, örgütlenmeye adım atana kadar...

Bir süre öncesinde arkadaşlarımızla yan yana gelerek örgütlenme ve Petrol-İş Sendikası'na üye olma kararı aldık. Örgütlenme sürecinde fabrikada Türk Metal'in de çalışması olduğunu öğrendik. Arkadaşlarla irtibata geçtik, kısa bir sürede onlar da Petrol-İş çalışmasına katıldılar. Türk Metal üyeliklerini iptal ederek Petrol-İş'e üye oldular. Üyeliklerimizi kısa sürede tamamladıktan sonra iş kolu değişikliği ve yetki başvurusunda bulunduk.

Fabrika plastik enjeksiyon üzerine çalışmasına rağmen patron tarafından metal olarak gösterilmişti. Çalışma Bakanlığı'ndan bir müfettişin gelmesini bir süre bekledik. Fabrikada herhangi bir metal üretimi ya da iş kolunu metal gösterecek hiçbir aksan olmamasından kaynaklı ba-

kanlıktan çıkacak raporla iş kolunun plastik çıkacağından emindik.

Müfettişin gelişinden bir süre sonra Kocaeli yerel gazetesinde çıkan bir haberle iş kolumuzun metale verildiğini öğrendik. Karar Resmi Gazete'de yayınlanmış ve yerel gazetede haber yaptırılmıştı. Bir şekilde bakanlıktan çıkan kararda Türk Metal'in parmağı olduğunu öğrendik. "Bilgimiz var o işi biz hallettik" demişlerdi soranlara... Ancak bizlerin sürecin başından beri patronların arka bahçesi olan Türk Metal'e olan yanıtımız netti. Fabrika kapansa dahi Türk Metal asla fabrikaya giremeyecekti. Bizler de irademize sahip çıkacağımızı ve Petrol-İş fabrikada yetkili olana dek mücadele edeceğimizi belirtmiştik.

Bu süre zarfı içerisinde sendikada toplantılar aldık. İş kolunun metale çıkması bir kırgınlık yaratmış olsa da kararlılığımızdan hiçbir zaman vazgeçmedik. Birliğimizi güçlendirecek adımlar attık. Üyeliklerimize devam ettik. Fabrika içerisinde Petrol-İş'in stickerları yapıldı. Sendika görevlileri fabrika önünde broşür dağıttı.

Yönetimden doğru zaman zaman örgütlülüğü engellenmek için hamleler yapılsa da bir sonuç alamadılar. Fabrikanın kapanacağı, işten atılma olacağı gibi bin bir şey fabrikada fısıltı gazeteleriyle yayıldı. Kimi arkadaşlarımız insan kaynakları

odasına çağrılıp tehditkâr konuşmalar yapıldı. Hepimiz her şeyi göze almıştık. Tazminatlarımız, işten atılmak hiçbirimizin umurunda değildi. Ya fabrikaya Petrol İş gelecekti, ya gelecekti.

YEMEKLER PATLAMA NOKTASI OLDU

Sürecimiz ilerlerken enjeksiyonda gece vardiyasında çalışan arkadaşlarımıza sahur yemeklerinin sağlıklı ve doyurucu gelmeyişi, yalnızca kahvaltı verilmesi bizler için bardağı taşıran son damla oldu. Arkadaşlarımız gelen kahvaltıyı protesto ederek kahvaltı tabldotlarını kapının önüne bırakmış, sabah da eylem gerçekleştirmişlerdi. Refleks olarak gelişen eylemin ardından 3 vardiyada da eylem gerçekleştirdik. Vardiya çıkışlarında çıkış kapısında toplanıp servislerimize alkışlarla bindik. Sendikamız kabul edilene kadar da eylemlere devam edeceğimizi belirttik.

Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok ve hepimiz bunun farkındayız. Eylemlerimizde de söyledik, yine söylüyoruz; emeğimiz için, ekmeğimiz için, alinterimiz için, onurumuz için Chinatool'a sendika girene dek eylemlerimize, mücadelemize devam edeceğiz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!
Örgütlüyük, güçlüyük, kazanacağız!
CHINATOOL AUTOMOTİV'DEN KADIN İŞÇİLER

Chinatool işçileri mücadelelerini sürdürüyor

Gebze Plastikçiler OSB'de bulunan Chinatool Automotiv fabrikasında patronun sendika karşıtı tutumu, baskı ve mobbing politikalarına karşı işçilerin eylemleri devam ediyor.

İşçiler akşamları alkışlarla fabrikadan ayrılırken yaptıkları konuşmalarda

ise sendikal hakları kabul edilene kadar eylemlerine devam edeceklerini dile getirdiler.

Chinatool işçileri bir süre önce Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenirken işçilerin örgütlülüğünü dağıtmak isteyen patronun fabrikayı metal iş kolunda gösterdi.

Türk Metal'in de ortak olduğu bu oyuna Çalışma Bakanlığı da ortak olarak işyerinin metal iş kolunda olduğuna karar verdi.

Yanı sıra patronun fabrikada baskı ve mobbing ile işçilerin kararlılığını kırmaya çalışıyor.

Mayıs ayında 39 kadın katledildi

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, Mayıs ayı kadın cinayetleri raporunu açıkladı. Rapora göre Mayıs ayında 39 kadın cinayeti yaşandı. 2016'nın ilk 5 ayında 137 kadın cinayeti yaşanırken 2017'nin ilk 5 ayında ise 173 kadın katledildi.

2017'de kadın cinayetlerinin geçen yıla oranla arttığına dikkat çekilen raporda aynı zamanda kadın cinayetlerinin daha vahşi bir şekilde gerçekleştirildiği belirtildi:

"Kadın cinayetlerinde sayısal artışın yanında işleniş biçimi de değişiyor, daha vahşi nitelikte cinayetler işleniyor. Kadınlar işkence görüyor, çocuklarının gözleri önünde veya çocuklarıyla beraber öldürülüyor, şüpheli ölümler artıyor. Evine patlayıcı yerleştirmek, 'levye' ile öldürmek gibi savaş yöntemleri ve barbar yöntemler kullanılıyor. Faili meçhul oranı artıyor, kapatılan kadın cinayeti dosyaları ailelerin uğraşlarıyla açığa çıkarılıyor."

Raporda Mayıs ayında kadın cinayetlerinin en çok işlendiği kentlere ilişkin "İstanbul'da 6; İzmir'de 5; Bursa, Gaziantep ve Kayseri'de 3 kadın öldürüldü" bilgisi yer aldı.

Kadın cinayetlerinin ve kadına yönelik şiddet olaylarının artmasına karşın bu saldırıların basında geçen yıla oranla çok daha az yer aldığı belirtildi.

Ayrıca Mayıs ayında en az 17 kadına cinsel şiddet uygulandığı, 35 çocuğun istismara uğradığı da belirtildi.

Tacizci serbest bırakıldı

Mersin Üniversitesi'nde öğrencisini taciz eden öğretmen, "Ahlak Polisi"nin suç üstü yakalamasına rağmen savcılıktan serbest bırakıldı.

Mersin Üniversitesi Teknik Bilimler MYO Bilgisayar Programcılığı Bölümü öğrencisi 21 yaşındaki S.D.'ye, 47 yaşındaki hocası İ.K. kendisini dersten geçirmesi karşılığında cinsel ilişki teklifinde bulundu. S.D.'nin anlatımlarına göre İ.K. kendisini okuldaki odasında taciz ederken, sürekli olarak "dışarıda görüşmeye" zorladı. S.D. okul yönetimi ve polise başvururken, "Ahlak Polisi", savcılıktan suç üstü izni aldı. S.D., polis takibi altında İ.K. ile evde buluşmayı kabul etti. Eve gelen polisin gözaltına aldığı İ.K. ise savcılık tarafından serbest bırakıldı. Öte yandan hem okul yönetimi hem de polis, İ.K.'nın S.D.'ye attığı mesajların "yeterli" kanıt oluşturmadığını öne sürdü.

Lise ve üniversiteliler piknikte buluştu

“Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine!” şiarıyla Haziran ayında yaşamını yitiren devrimci sanatçı Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif’i anmak için 3 Haziran’da İstanbul’da düzenlenen piknik programı alanın hazırlanması ile başladı.

Bir araya gelen liseli ve üniversiteliler alana “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine BU DAVET BİZİM”, “Kıdem Tazminatı Gelecek Meselesi-Bugünün mücadelesini yarına bırakma! Meslek Liseliler Birliği!” ,”Geleceğin işçileri işçi sınıfının şairleriyle” ve Haziran Direnişi’nde katledilenlerin resimlerinin olduğu “Haziran’da ölmek zor!” şiarlı pankartları astılar. Alanın kolektif olarak hazırlanmasının ardından, kısa bir açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında siyasal gericiğin, baskının arttığı bir ortamda devrimci sanatçıları anmak için toplandığı anlatıldı. Piknik ve etkinlik programının aktarılmasının ardından pikniğin sorun-

suz tamamlanması için kolektif yaşamı örgütlenme çağrısı yapıldı. Açıklamadan sonra ortak sofraya kuruldu.

Yemeğin ardından etkinlik programı saygı duruşu ile başladı. Ardından yapılan açılış konuşmasında piknikte herkesin kolektif bir şekilde emek harcadığı belirtilerek sanatın kendisinin de bir emek ürünü olduğu ifade edildi.

Konuşmanın devamında Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif’in hayatlarından aktarımlar yapılarak üçünün de hayatları ve yapıtları ile ezilenlerin sesi, çılgılığı oldukları vurgulandı.

Konuşmanın ardından sanatçıların yaşamlarını anlatan şiir ve konuşmalarının yer aldığı dinleti sunuldu. Kısa aranın ardından forum bölümüne geçildi.

Forum bölümünün başında yapılan konuşmada; baskı ve gericiğin arttığı bir dönemden geçildiği, 15 Temmuz’un ardından AKP iktidarının bu durumu kendi lehine kullandığı, uygulanan OHAL ve çıkarılan KHK’larla bu gericiğin daha

da arttırıldığı, şaibeli bir referandum süreci geçirildiği, grevlerin yasaklandığı, kamu emekçilerinin ihraç edildiği ifade edildi. Sermaye devletinin sosyal yıkım saldırılarını birbiri ardına çıkarmaya çalıştığı anlatıldı. Liselerde ve üniversitelerde de bunun gerici-piyasacı eğitim olarak sürdürüldüğü, gençliğin daha fazla geleceksizlikle yüz yüze kaldığına vurgu yapılarak söz pikniğe katılanlara bırakıldı.

İki bölümden oluşan forumun ilk bölümünde dönem değerlendirmesi yapılırken, ikinci bölümde de deneyim aktarımı ve yaz süreci planlamaları konuşuldu.

“DİRENECEĞİZ, KAZANACAĞIZ!”

İlk sözü KHK ile ihraç edilen direnişçi Fatma Yıldırım aldı. Yıldırım, haksız hukuksuz ihraçları teşhir ederek yıllardır ilerici emekçilerin kamudan tasfiye edilmek istendiğini belirtti. OHAL ile yaşanan ihraçların kamuda iş güvencesinin kaldırılmasının da bir adımı olduğunu

ifade etti. İhraç saldırısına karşı direniş seçtiklerini, ancak sendika bürokrasisinin eylemlilik sürecinde kendilerini yalnız bıraktığını belirtti. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın başlattıkları mücadeleyi de aktararak “Bizler okulların aydınlık yüzüydük ve sizlerle birlikte olmamızı yüz yüze gelmemizi engellemeye çalıştılar. Ancak biz direneceğiz, kazanacağız” sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Forum bölümünde söz alan DBG ve MLB’liler; düzenin gençliğe dayattığı geleceksizliğe, staj sömürüsüne, Kürdistan’daki gençlerin öğrenmesinin-eğitim görmesinin engellendiğine, milliyetçi-şoven politikalara, kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine, fanzinlere dair birçok konuda düşünce ve önerilerini sundular.

Diyarbakır’dan gelen bir genç de fiziksel engelinden kaynaklı yaşadığı sorunları anlattı. Engellilerin okuması için yapılan programın hiçbir anlamı olmadığını, defalarca eğitim almak için başvurmasına rağmen her defasında oyalandığını anlattı. Konuşmasında bu ülkede okumak istemenin çok zor olduğundan ve anlamını gittikçe yitirdiğinden bahsetti.

Gebze’de yakın zamanda hayatını kaybeden Alperen’i anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmada tüm baskılara rağmen mücadele içinde olmak için çabaladığı, küçük yaşına rağmen pek çok sorumluluk üstlendiği anlatıldı.

Forumun kapanışında geleceğe sahip çıkabilmek için konuşulan tüm konuların pratik ayağını alanlarda örmek gerekliliğine dikkat çekildi. Piknik öğle yemeğinin ardından bilgi yarışması ve halaylarla sona erdi.

Lise ve üniversitelerin kapanmasıyla beraber gençlik mücadelesi açısından yaz dönemine girilmiş olacak. Haliyle gençlik çalışmasının hedef kitlesine ulaşabilmek adına buna uygun adımlar atabilmek gerekir.

Son dönem gençlik çalışmamızın yoğunlaştığı alanlardan biri olan meslek lisesi çalışmamız da kendi özgülünde faaliyetlerini sürdürebilmelidir. Daha çok lise merkezli yürütülmeye çalışılan çalışma, okulların kapanmasıyla beraber kendine yeni alanlar açabilmeli, hedef kitlesine bu alanlarda ulaşabilmelidir. Yaz dönemlerinde gençlik çalışmasının bir alanı olarak fabrika çalışmasını gündemimize alıyoruz. Bu planlamanın amacı mesleki eğitim çalışmamızı güç-

İşimiz, aşımız, geleceğimiz, onurumuz için; Bugünün mücadelesini yarına bırakma!

lendirmektedir. Fabrika ve atölyelere MYO (*Meslek Yüksek Okulu*) ve meslek liselerinden yaz stajyerleri gelmektedir. Bu alanlarda eğitim gören gençlerin büyük çoğunluğu ise stajları olmasa da hem para kazanmak hem de eğitim gördükleri bölüm alanında kendilerini pratik olarak geliştirebilmek için fabrika ve atölyelere çalışmaya giriyor. Yaz dönemini fabrikalarda, atölyelerde çalışarak geçiren gençler işçi-emekçi çocukları, bunun önemli bir kesimi ise meslek lise-

si ve MYO öğrencisi oluyor. Yine işçi-emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerdeki gençlerin önemli bir kesimi meslek liselilerdir. Özellikle de bu semtlerin içinde, yakınlarında kurulu bir meslek lisesi varsa, mahalleli gençler için ilk tercih edilen okul oluyor.

Okulların kapalı olduğu yaz dönemlerinde çalışmamızın hedef kitlesine ulaşabilmek adına sanayi sitelerine, fabrikalara, atölyelere, semtlere çalışmamızı taşıyacağız. Yaz döneminin kendisi

çalışma tarzında da bazı değişiklikleri dayatıyor. Zira hedef kitlemiz okul gibi yüzlerce, binlerce gencin bulunduğu alanlarda toplanmıyor. Böyle olsaydı alana gündem taşımanın, bunun çalışmasını yürütmenin belli avantajları olurdu. Şimdi ise üretim alanları ve semtler üzerinden görece daha dağınık bir alanda çalışmamızı yürüteceğiz. Bu çok daha fazla enerji ve çaba gerektirmektedir. Bu enerji ve kararlılıkla yaz döneminde “İşimiz, aşımız, geleceğimiz, onurumuz için; BUGÜNÜN MÜCADELESİNİ YARINA BIRAKMA!” şiarlı güçlü bir kampanya ile fabrikaları, sanayi sitelerini, atölyeleri, semtleri kuşatacağız.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ (MLB)

Dinci gericilik eğitimi kuşatıyor!

Topluma dönük dinci gerici ideolojik saldırılar yoğunlaşıyor. Bu saldırıların önemli bir ayağını ise eğitim alanındaki değişiklikler oluşturuyor. Daha önce "dindar ve kindar bir gençlik istiyorum" diyerek dinci gerici hedeflerine işaret eden Erdoğan ve AKP'si eğitimi de buna göre dizayn ediyor.

Yakın bir zaman önce Türkiye'de zorunlu din dersleri ciddi bir tartışma konusuydu. Zorunlu din derslerinin kaldırılması talebiyle ciddi bir kamuoyu da oluşmuştu. Din derslerinin içeriği de tartışmaların önemli bir parçasıydı. Dinci gericilik din derslerinin aynı zamanda "ahlak bilgisi" olduğunu söylüyor, savunusunu buradan yapıyordu. Şimdi ise bırakalım zorunlu din dersi tartışmasını, din dersi dışındaki bütün ders içeriklerine dinci gericilik sirayet etmiş durumda. Bu durum dün de böyleydi. Bugün, daha çok böyle.

Tecavüzcü Ensar Vakfı'nın düzenlediği bir etkinlikte konuşan Erdoğan "Siyasi olarak iktidar olmak başka bir şeydir. Sosyal ve kültürel iktidar ise başka bir şeydir. Biz 14 yıldır kesintisiz siyasi iktidarımız ama hâlâ sosyal ve kültürel iktidarımız konusunda sıkıntılarımız var" diyerek hâlâ hedefledikleri noktada olmadıklarını söylemiş oldu. Bugünkü dinci gerici dayatmalar göz önüne alındığında hedeflenenin nasıl bir kültürel iktidar

noktası olduğu az çok tahmin edilebilir. Bunun önemli bir ayağını ise eğitim oluşturuyor. Daha önce PDR hizmetlerinde değişikliğe gidileceği duyuruldu. PDR eğitimi alan öğretmenlerin dışında alanlardan alımların önü açıldı. Bu, din öğretmenlerinin, imamların; ilkokullara, liselelere rehber öğretmen olarak atanabileceği anlamına geliyor. Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz, zorunlu eğitim süresinin 13 yıla çıkartılacağını duyurdu. Okul öncesi eğitimin de bir yıl zorunlu hale getirileceğini söyledi. Bu yeni adımın amacını ise yine aynı konuşmada açıkladı; "Şuna çok

inanarak söylüyorum, maddi yönden de Türkiye'nin eğitimi iyi bir yerde, manevi yönden de iyi bir yerde. Önümüzdeki dönemde inşallah müfredatı da gözden geçiriyoruz. Değerler eğitimini de evlatlarımıza daha fazla vereceğiz."

15 Temmuz Fethullahçı darbe girişimini fırsata çevirerek dinci milliyetçi rejimini kurabilmek için 16 Nisan hileli referandumuyla kendine hukuksal dayanak yaratan AKP iktidarı her alanda saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bu saldırıları püskürtmek için direnmekten başka çare yok.

Gericiliğin karanlığı yırtılıp atılacaktır!

Geçtiğimiz günlerde Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde gerici-faşist bir grup "ramazan ayında yemek yiyemezsiniz" diyerek ilk önce Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne, ardından İletişim Fakültesi'ndeki öğrencilere saldırdı. Tekbirler eşliğinde palalar ve taşlarla saldıran gerici grup 3 öğrenciyi yaralarken, ÖGB ise tüm bu saldırıları izlemekle yetindi. Saldırıların ardından üniversiteye gelen polisler gerici-faşist gruba müdahale etmek yerine üniversite öğrencilerine gaz ve plastik mermilerle saldırdı, 20 öğrenci bu esnada gözaltına alındı.

Bu saldırılara bizler ilk defa tanıklık etmiyoruz. Her sene bu ve buna benzer haberlerle karşılaşılıyor. Daha önceki senelerde Malatya'da bir üniversite öğrencisi "oruç tutmadığı" bahanesiyle ülkücü bir grubun saldırısına uğramış, kaldırıldığı hastanede ise yaşamını yitirmişti.

Bu saldırılar AKP iktidarının yaratmak istediği "dindar ve kindar bir nesil" po-

litikasının bir sonucudur. Dinci-gericilik tüm yaşamımızda kendini göstermeye devam ederken bu tür saldırıların yaşanması bir rastlantı değil elbette. Otobüste şort giydiği gerekçesiyle bir kadının tekmenmesi, daha birkaç gün önce oruç tutmadığı bahanesiyle sokak ortasında bir kadının darp edilmesi, Ensar Vakfı'nda yaşanan 45 çocuğa yönelik cinsel istismar haberleri... Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Bu örneklerin hepsi dinci-gericiliğin toplum yaşamı üzerine çöken karanlığıdır.

Siyasal gericilik en fazla gençlik üzerinden kendini var etmeye çalışıyor. Tayyip Erdoğan'ın Ensar Vakfı'nın 38. Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma bunun en açık kanıtı. 45 çocuğun cinsel istismara uğradığı bir vakfın genel kurulunda Erdoğan nasıl bir gençlik yaratmak istediklerini vurguladı. Konuşmasında 14 yıldır iktidarda olmalarına rağmen henüz sosyal ve kültürel sonuçlar oluşturma noktasında sıkıntılar yaşadıklarını, bu alanda

yeni yeni mesafe almaya başladıklarını söyledi. Ayrıca konuşmasında "15 Temmuz'un en büyük kahramanlarından biri de gençlerimizdir. O gece oraya gelenler, Gezi Parkı'nın gençleri değildi. Canını bayrağı, ezanı için ortaya koyan gençlerdi" diyerek yaratmak istedikleri nesli bir kez daha tariflemiş oldu.

Egemenler günümüzde olduğu gibi, tarihin birçok döneminde dinsel gericiliğe sığınmışlardır. Ezilenleri kontrol altında tutmanın, gerçek sınıf ilişkilerini perdelemenin en önemli aracı haline gelmiştir din. Ancak bu araç burjuvaziye bir yere kadar kurtarabilecektir.

Engels'in de dediği gibi: "Gelenek büyük bir tutucu güçtür, tarihin hızını keser. Ama edilebilir, bu nedenle yenilmek zorundadır. Din de kapitalist topluma uzun süre koruyucu duvar olamaz!" Bu nedenle dinci-gericiliğin karanlığı tarihin bir zorunluluğu olarak yırtılıp atılacaktır.

D. YALIM

Yıldız Kampüsü Erdoğan'a tahsis ediliyor!

Yıldız Teknik Üniversitesi'nin (YTÜ) Beşiktaş'ta bulunan Yıldız Kampüsü, iki yıl önce restorasyon yapılacağı gerekçesiyle İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nin Davutpaşa'ya taşınmasıyla boşaltılmaya başlanmıştı. Öğrencilerden gelebilecek tepkiler sebebiyle restorasyon yapılacağı yalanı öne sürülmüştü. Ancak 22 Mayıs'ın sabah saatlerinde kampüse gelen çok sayıda nakliye kamyonuyla Çukur Saray, Tarihi Rektörlük ve Mediko da boşaltılmaya başlanarak asıl amaçları gün yüzüne çıkmış oldu. Beşiktaş kampüsü, keyfi bir şekilde Cumhurbaşkanlığı Ofisi olarak kullanılmak için boşaltıldı. Buna karşılık 31 Mayıs'ta YTÜ öğrencileri bu keyfi kararı protesto etmek ve kampüslerine sahip çıkmak amacıyla Yıldız Kampüsü'nde şenlik yapma kararı aldılar. Buna karşılık Rektörlük o günün erken saatlerinden itibaren öğrencilerin kampüse girmesini 'güvenlik' gerekçesiyle yasakladı. Üniversite öğrencileri kendi üniversitelerine giremezken kampüsün içi sivil polisle doldurulmaya başlandı. Bu keyfi tutum ve engellemelere boyun eğmeyeceğini ifade eden öğrenciler o gün saat 16.00'da kampüs kapısında toplanarak ve içeriden de gelen kalabalık kitleyle kapıda buluşarak yaptıkları basın açıklamasıyla tepkilerini ortaya koydular.

Dışarıda savaş ve saldırganlığını her geçen gün arttıran sermaye devleti, üniversitelerimizde ilerici-devrimci öğrencilere karşı cihatçı çeteleri beslerken, yayınladığı KHK'larla ilerici-devrimci akademisyenleri ihraç ederken ve her geçen gün eğitim müfredatının içeriğini dinci gerici bir şekilde bünyedürürken aslında bu sistemde eğitim sisteminin nasıl olduğuna da ışık tutmuş oluyor. Eğitim sisteminde amaçları toplum için üretim ve bilim olmadığı, sermayeyi büyütme olduğu için okullarımız dinci-gerici kurumlara, üniversitelerimiz cumhurbaşkanlığı için külliyeye çevriliyor. Bizler mücadele etmediğimiz sürece yaşam alanlarımız, üniversitelerimiz sermaye devletinin keyfi istekleriyle gasp edilecektir.

P. SEVRA

Yeni yükseköğretim yasa tasarısıyla güvencesizleşme ve şirketleşmenin önü açılıyor

Sermaye devleti KHK'larla gerçekleştirdiği ihraçlarla, kendisine muhalif, ilerici akademisyenleri tasfiye etmiş, öte yandan da kamuda iş güvencesini ortadan kaldırmayı hedeflemişti.

Yükseköğretimle ilgili kabul edilen bir yasa tasarısıyla, üniversitelerin şirketleşmesinin, yandaş kadrolaşmanın ve akademisyenler üzerindeki denetimin önü açılmaya çalışılıyor. TBMM Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi Ve Teknoloji Komisyonu'nda 1/837 esas numarasıyla görüşülen ve kabul edilen yasa tasarısı da bu açıdan ağır ve kapsamlı saldırılar içeriyor. Meslek liselerindeki staj uygulamasının bir benzeri yükseköğretim için de zorunlu hale getiriliyor. Akademisyenlerin hakları tırpanlanırken, tamamıyla güvencesizlik dayatılıyor.

ÜNİVERSİTELER TAMAMIYLA ŞİRKETLEŞECEK

1 Ocak 2018'de yürürlüğe girmesi planlanan sistemle, atanacak araştırma görevlilerinin esnek ve güvencesiz şekilde, 50/d ile atanması ön görülüyor. Fen ve mühendislik alanında okuyanların ise son senenin bir yarıyılı özel işletmeler, teknoparklar, "araştırma altyapıları" veya Ar-Ge merkezlerinde, asgari ücretin yüzde 35'i kadar ücret alarak çalışmaları "uygulamalı eğitim" adı altında zorunlu hale getiriliyor. Meslek Yüksekokulları Koordinasyon Kurulu kurularak benzer adımların meslek yüksek okullarında atılması hedefleniyor. Üniversiteler bünyesinde de "teknoloji transfer ofisi" adı altında sermaye şirketlerinin kurulmasını ön gören tasarıyla üniversitelerin sermaye

yeye peşkeş çekilmesi süreci hızlandırılıyor.

Yanı sıra sermaye, eğitim müfredatının ve kontenjanların planlanmasında da söz sahibi yapılmak isteniyor. Bu amaçla bünyesinde Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin de (TOBB) bulunduğu "Yükseköğretim Eğitim Programları Danışma Kurulu" kurulacak. Üniversitelerin "iç ve dış kalite güvencesi" için de "bağımsız dış değerlendirme kurumları" yetkilendirilecek.

"PERFORMANS VE MAKULLÜK"

Sermayeye sömürü olanaklarıyla

birlikte güvencesizlik ve akademisyenlere dönük denetimler de artırılıyor. Tasarıyla YÖK'ün ve rektörlüklerin "makbul" gördüğü öğretim üyeleri birer yıllık sözleşmelerle 75 yaşına kadar çalışacak. Araştırma görevlilerinin ise sadece %20'si, "performans" kriterlerini karşılamaları koşuluyla yardımcı doçentliğe atanabilecek. Yardımcı doçentliğe ataması yapılmayan araştırma görevlilerinin de, daha sonra kurumuna atanabilmesi için en az bir eğitim-öğretim yılı, yurtiçinde veya yurtdışında farklı bir yükseköğretim kurumunda çalışması gerekecek.

Yapılmak istenen düzenlemeye göre doktora, uzmanlık ve sanatta yeterlilik

eğitimi tamamlamış akademisyenlerin istihdam edildikleri üniversitede görev yapan öğretim elemanı kadrosunun yüzde 5'ini geçmeyecek şekilde ve en fazla üç yıl süreyle "doktora sonrası araştırmacı" adıyla sözleşmeli olarak istihdam edilmesi planlanmakta. Tasarıda "doktora sonrası araştırmacı" statüsünde çalışacakların maaşlarının en fazla 3 bin 800 TL olacağı belirtilirken ücretin belirlenme yetkisinin YÖK'te olacağı yer alıyor. Ayrıca, "mevzuatta aksine hüküm bulunsa dahi" başka bir ödeme yapılmayacağı ve sözleşmeye bu yönde hüküm konulamayacağı da tasarıda bulunuyor.

Meydanlarda yaptığımız 'direniş' çağrısını zindanlar ardından yineleyerek sesleniyorum işçi sınıfının genç neferlerine...

Öğrenciler, kadınlar, işçi ve emekçiler referandumun şaibeli sonuçlarını protesto etmek için birçok yerde sokakları doldurdular. Ben de bu protestoların birinde yerimi almıştım. Okullarda, fabrikalarda ve sokaklarda yükselttiğimiz 'Hayır' katliamlara, çocuk işçiliğe, faşist diktaya, tecavüze yani sömürü düzenine karşı mücadele saflarına çağırılan bir davet idi. Onlar için ise korkunun ve kaygının başlangıcıydı. Toplumu sindirmek için başvurdukları yöntemlerden birine sığınarak benimle birlikte 6 kişiyi tutukladılar. Soma'da maden işçilerini katledenler tutuksuz yargılanırken, Ensar Vakfı aklanırken bizlerin tutuklanması

Tutsak DGB'li Enise İlin'den mektup

hukukun, yargının kimlerin çıkarları doğrultusunda işlediğinin örneklerinden yalnızca biri.

Bizi tutuklayarak gençliği korkunun sofrasına çağırana alkışlarla, sloganlarla bizi Şakran'a uğurlayanlar gereken cevabı vermiştir. Cezaevlerini irademizi teslim alabilecekleri, bizleri yıldınlığa düşürebilecekleri bir yer olarak görenlerin saldırıları burada da devam etti. İnsanlık onuruna bir saldırı olan çıplak aramaya maruz kaldık. 2 gün kaldığımız geçici koğuştta en temel ihtiyaç olan su dahi verilmedi. Adli koğuştta yerleştirilmeyi kabul etmediğimizi söylediğimizde ise IŞİD'lilerin kaldığı koğuştta yerleştirilmekle tehdit edildik. Yalnızlaştırma po-

litikalarını devreye sokarak bizleri ayrı ayrı adli koğuştta yerleştirdiler. Yaklaşık 20 gün sonra tecriti kırmayı başarıp 3 kadın bir araya geldik.

Adli koğuştta düzenin kirliliğini, çelişkilerini en iyi gözlemleyebileceğimiz alanlardan biri. Çocuk yaşta evlendirilmiş, tecavüze uğramış, şiddete maruz kalmış kadınlarla dolu. Toplum dışına itilmişlerin, Kürt, Roman ve yoksulların yoğunlukta bulunduğu mahallelerden buraya sürüklenmeleri şaşırtıcı değil.

Devrimci tutsakları adli koğuştta "çürümelerini" umut ederek yerleştiriyorlar. Fakat buradaki insanları bilinçlendirmek ve yaşadıkları sorunların kaynağını anlatmak, örgütlü tepkiler

vermelerini sağlamak için çaba sarf etmeye başladığımız an durum pek umut ettikleri gibi olmuyor.

Ben yabancıydım dört duvara ama onlar beni tanıdı. Ümit ve Habip'in teslimiyete çağırana karşı verdikleri direniş, Hatice yoldaşın inancını ve inadını yüreğinde taşıyan binlercesi gibi zindanlara sığamayışından tanıdıklardı.

Faşizmin henüz ayak seslerini işittiğimiz bugünlerde, meydanlarda ve zindanlarda saflarımızı daha sıkı, yumruklarımızı daha sert ve sloganlarımızı daha gür tutarak inanç ve öfkeyle bilenmiş yüreklerimizle mücadeleyi yükselterek devrime giden yolda bir an olsun yıldınlığa düşmeden, emin adımlarla ilerlemekten geri durmayacağız!

DGB'Lİ ENİSE İLİN

21 Mayıs 2017

Kapitalizm korumaz süründürür, yaşatmaz öldürür

Dünya Ekonomik Forumu (WEF) "ekonomik sistem üzerindeki baskının azaltılması için gelişmiş ülkelerde emeklilik yaşının 70'e çıkarılması" çağrısı yaparak, "insanların daha uzun süre yaşamasının küresel ısınmanın benzer sonuçlar doğuracağını" açıkladı!

Dünyanın en büyük emeklilik sistemlerine sahip altı ülkesi; **ABD, Japonya, Avustralya, Kanada, Hollanda ve İngiltere** ile dünyanın en çok nüfusa sahip ülkeleri **Çin ve Hindistan**'ın incelendiği WEF raporuna göre, ekonomi sistemindeki açık 2050'ye kadar 70 trilyon dolardan 400 trilyon dolara çıkacak. Bu veriden hareketle, "insanların daha uzun süre çalışmaması ve daha fazla tasarruf yapılmaması halinde, büyük bir krizin yaşanacağı" belirtiliyor.

KAPİTALİZMİN EMeklİLİK SORUNUNA "ÇÖZÜMÜ"

Her şey gibi dünya da sürekli değişiyor. Dünyamız geçen yüzyıldan bu yana çok önemli gelişmelere sahne oldu. İnsanlık sürekli olarak şaşırtıcı hızda değişimlere tanıklık ediyor. En önemlilerinden biri de bilimde ve teknikte, buna koşut olarak da üretimde yaşanan devasa gelişmedir. Bu sayede sanayide sağlanan atılımlardır.

Bu durum kendisini en somut biçimde, toplumsal üretimde artan ölçüde makinelerin kullanılması ve otomasyon sistemine geçilmesi olarak ortaya koymaktadır. Bunun dolaysız sonucu ise insanın yerini makinenin alması, emeğe ya da işgücüne daha az ihtiyaç duyulur olmasıdır.

Hemen belirtmek gerekir ki, bilimde ve teknikte, buna bağlı olarak üretimde yaşanan devasa gelişmeler, proletaryanın ve toplumunda da insanlığın kullanımına ya da hizmetine sunulursa eğer, son derece ilerici bir rol oynarlar. Fakat bu ancak iktidarın proletaryanın eline geçmesiyle mümkündür. Bunun gerçekleşmesi, tartışmasız olarak proletaryanın ve insanlığın yararına. Böyledir, zira bu durumda insan ve en başta da işçi ve emekçiler, onların ihtiyaçları merkeze alınmış demektir. Toplumun ihtiyaçlarından hareket etmek, buna uygun üretim ve tüketim, toplumun temel ilkesi haline gelmiş demektir. Böylece üretimin planlı hale getirilmesi ve tüm çalışma ve yaşam koşullarının emeğin korunması tedbirleri ile güvenceye alınması, yanı sıra da politik, sosyal, kültürel ve moral koşulların her bakımdan proletaryanın ve emekçi-

lerin gelişmesi için düzenlenmesi sağlanmış olacaktır. İşçi ve emekçiler bu sayede kapitalizmin fiziki ve moral açıdan öldürücü koşullarından kurtulabileceklerdir. Proletaryanın kendisini geliştirmek için gerekli zamandan yoksunluğa son verilmesi, özgür birey ve toplum haline gelmesi, gelişmenin önündeki tüm engellerin kaldırılması başarılacaktır. Bu durumda söz konusu olan, önce "herkesten yeteneğine ve herkese emeğine göre" ilkesinin geçerli olduğu sosyalizm, ardından da "herkesten yeteneğine ve herkese ihtiyacına göre" ilkesinin geçerli olduğu komünist toplumdur.

Ne var ki halihazırda söz konusu olan kapitalizmdir. Tüm bunlar kapitalizmin kitabında yoktur, onun doğası ile çelişir. Kapitalizm insanlığın gördüğü en acımasız toplumsal yapıdır. İnsana ve insan olarak proletaryaya en yabancı, en uzak düzendir. Kapitalizm insanı merkeze koymaz. Proletaryanın ve genel olarak da insanlığın ihtiyaçlarından hareket etmez. Ne sanayide ne de tarımsal alanda planlı ekonomiden yanadır. Anarşi ve plansızlık, israf, üretici güçlerin gelişmesini engellemek, bunalım dönemlerinde ise tahrip etmek, proletaryayı ve emekçileri fiziki ve moral bakımdan çökertmek, yoğun iktisadi sömürü, emeğin korunması için en küçük bir tedbir dahi almamak, her şey bir yana kendi ücretli kölesine yaşaması için gerekli asgari koşullardan bile yoksunluk dayatmak; proletarya ve emekçilerin siyasal, sosyal ve kültürel ihtiyaçlarını gözetererek, onların tüm bu imkanlardan yararlanmaları için gerekli serbest zamanı onlara sunmamak, buna uygun tedbirlerden bilerek kaçmak; kapitalizmin özü ve özeti işte bunlardır.

Proletarya ve insanlık kapitalizmin ve kapitalist sınıfın zerrece umurunda değildir. Onun tek ilkesi sömürüdür, kârdır.

Doymak bilmez kâr hırsı onun temel dürtüsüdür. En çok ilgilendiği şey, sene sonu elde ettiği kâr oranlarıdır. O her daim giderek katlanan zenginliğin peşinde koşar. Bu amaçla proletaryayı ve tüm çalışan sınıfları iliğine dek sömürür. Kâr oranının düşmesi onu çılgına çevirir. Böylesi bir durumda her yönden proletaryaya ve emekçilere saldırır. İşçi sınıfının elinde avucunda ne kalmışsa onları gasp eder. Mevcut olanla yetinmez. Çalışabilir nüfusu çalıştırmak da onu tatmin etmez. Sözde emekliliğe ayırdığı yaşlı kuşağı da acımasız ve insanlık dışı saldırısının boy hedefi haline getirir. Onların elindekilere de el koyar. Bugünkü gibi ağır ve derin bunalım günlerinde buna daha çok başvurur. Durmaz, emeklilik hakkını yok sayar, fiilen kullanılmaz hale getirir. Dünya Ekonomik Forumu'nun çağrısında ifadesini bulduğu gibi, kapitalizmin proletaryaya ve emeklilik yaşına gelmiş olan proleterlere reva gördüğü, mezarda emeklilik.

Sonuç olarak, bilimde ve teknikte devasa gelişmelerin varlığı, üretimin artan ölçüde makineleşmesi ve otomasyon bir gerçektir. Ancak deneyimler de kanıtlanmıştır ki bu yol kapitaliste fazla masrafa mal olmaktadır. Maliyet artmıştır. Makineler ve otomasyon sistemi ona pahalıya patlamaktadır. Ancak bundan da önemli olan, kâr oranlarındaki düşüştür. Artan maliyete karşın, kâr oranları yükselmemektedir. Buna neden ise makineleşme ve otomasyon sisteminin böylesi bir yan sonuç üretmesidir. Bir kez daha şaşmaz biçimde doğrulanmıştır ki kâr esas olarak emek gücü sömürsünden elde edilmektedir. Üretim alanında ve işçinin artı emeğine, yarattığı artı değere hoyratça el konularak kâr oranları yükseltilir. Bu ise makine değil insanı öngörür, onu ihtiyaç haline getirir. İşçi

günümüzde en az maliyete mal olan insandır. Emek gücü işsizliğin kol gezdiği dünyamızda sudan da ucuzdur.

WEF: "YA ÇALIŞIN YA DA ÖLÜN!"

Kapitalizm günümüzde tarihin en kapsamlı, en derin ve en yıkıcı bunalımı ile karşı karşıyadır. Tüm çabalarına rağmen tarihsel bir birikimin ürünü olan bu bunalımı atlatabilmektedir. Bunun faturasını ise her zamanki gibi proletaryaya ve emekçi sınıflara ödetmektedir. Bu uğurda sınır tanımamaktadır. Tümünüyle kendi eseri olan bunalımı karşısında o denli acizdir ki, zorunlu olarak emekliliğe ayırdığı proletaryanın yaşlı kuşağını dahi yeniden çalışmaya zorlamaktadır. Emeklilik yaşının gelişmiş ülkelerde 70'e çıkartılması çağrısı (ki bu giderek tüm kapitalist ülkeler için de geçerli hale getirilecektir), bunun somut ifadesidir. Mezarda emeklilik, burjuvazinin krizin faturasını emekçi sınıflara ödetmek üzere başvurduğu yeni bir saldırdır.

Kapitalist sınıf kan emici karakterine yaraşır biçimde proletarya ve onun yaşlı kuşağına mezarda emekliliği dayatmaktadır. Daha doğru ve daha dolaysız bir ifade ile emeklilik hakkını fiilen ortadan kaldırmaktadır. WEF'in çağrısının özü ve esası budur. Tam da bu nedenle diyoruz ki, kapitalizm insanlık dışı bir düzendir. Kapitalizm acımasızdır, emek ve emekli düşmandır. Emeği korumaz, tek ilkesi sömürüdür, kârdır, nakit paradır. Kapitalizm sadece süründürür, yaşatmaz, tam tersine öldürür.

Özcesi kapitalizm, onun adına da Dünya Ekonomik Forumu emeklilik yaşının 70'e çıkartılması çağrısı ile çok açık biçimde proletaryaya ve emeklilere "Ya çalışın ya da ölün!" demektir.

MI6, Kaddafi ve Manchester katliamı

- 22 Mart 2017'de, İngiltere'nin başkenti Londra'da bir kişi, Westminster Köprüsü'nde aracıyla yayaları ezdi, etrafa ateş açtı, ardından parlamento bahçesine girerek bir polisi bıçakladı. Saldırıda 4 kişi öldü, 20 kişi de yaralandı. Saldırgan ölü ele geçirildi. Saldırığı terör örgütü IŞİD üstlendi.

- 23 Mayıs 2017'de, İngiltere'nin Manchester şehrinde, ABD'li şarkıcı Ariane Grande'nin konser verdiği Manchester Arena'da yaşanan patlamada 23 kişi hayatını kaybetti, 59 kişi yaralandı. Ölenler arasında saldırıya da bulunuyor. Saldırığı terör örgütü IŞİD üstlendi.

- 4 Haziran 2017'de, Londra'da üç saldırıya bir minibüsle yayaların arasına daldı. Saldırıda yedi kişi öldü, 48 kişi yaralandı. Kendilerine canlı bomba süsü veren 3 saldırıya öldürüldü. Saldırığı terör örgütü IŞİD üstlendi.

Üç ay içerisinde İngiltere'de gerçekleşen her üç saldırının failinin IŞİD olması, bu saldırıların başka faileri olmadığı anlamına gelmiyor. Ortadoğu'yu batağa çeviren, böylece IŞİD'e var olma ve palazlanma koşulları sunan, dahası cihatçı sürülerini silahlandırıp savaşa süren emperyalistler yaşanan saldırıların sorumluluğundan kaçamazlar. İngiltere, Irak işgalinde, Afganistan'da, Suriye'de, Libya'da üstlendiği kanlı rolle en başta gelen sorumlulardan biridir.

Manchester saldırısına yakından bakıldığında, İngiltere devletinin daha dolaysız sorumluluğu olduğu da görülecektir.

Avrupa'da gerçekleşen her saldırıdan sonra gündeme gelen bir sorudur: Neden Avrupa'da doğan, büyüyen bir

genç, İslamcı terör lehine bu kadar radikalleşebiliyor?

Manchester katliamı nedeniyle katliam zanlısı 22 yaşındaki Salman Adebî şahsında bu soruya verilen cevap; bunun tek nedeninin kendini "İslam Devleti" olarak niteleyen terör örgütünün olmadığıdır. El Kaide ile bağlantılı, Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) ve İngiliz istihbarat örgütü MI6 (Military Intelligence Section 6) da bu katliamda büyük pay sahibidirler.

LIFG '90'lı yıllarda El Kaide ve onun başı Usame Bin Ladin tarafından ve MI6 finansörlüğünde kuruldu ve Afganistan'da Rusya'ya karşı savaşta kullanıldı. Sonrasında Kaddafi'yi devirip İslami bir rejim kurmak için Libya'ya yöneldi.

Kaddafi'nin devrilmesi İngiliz devletinin ve dolayısı ile başında Tony Blair'in bulunduğu hükümetinin de öncelikleri

arasında idi. Bu vesile ile MI6 Kaddafi'ye suikast düzenlemesi için LIFG'ye 160 bin dolar aktarır. 1996'da LIFG Kaddafi'ye başarısız bir suikast girişiminde bulunur. Bu suikast girişiminde Kaddafi'nin birçok koruması hayatını kaybeder ve Kaddafi yara almadan kurtulmayı başarır. Akabinde LIFG Kaddafi'nin hismine uğrar ve Libya'da büyük bir hezimet yaşar.

İngiliz istihbarat örgütünün yardımı ile LIFG elemanları İngiltere'ye kaçarlar ve Birmingham ve Manchester kentlerine yerleşirler. Bu iki kentte hala kalabalık bir Libya nüfus yaşamaktadır. Manchester saldırısını yapan Salman Abedi'nin babası Raman Abedi de o dönem İngiliz istihbarat örgütü yardımı ile İngiltere'ye kaçarlardan biridir.

2001'de New York'ta ikiz kulelere yapılan saldırının ardından LIFG gibi paravan örgütlere bakış açısı değişmeye başlar. Bu değişikliğin nedeni sadece bu ör-

gütlere duyulan ihtiyacın azalması değil, aynı zamanda bunların yavaş yavaş emperyalistlerin kontrollerinden çıkmasıdır. Ve bundandır ki 2004 yılında El Kaide'ye para toplama ve onunla çalıştığı gerekçe gösterilerek ABD tarafından terör örgütleri listesine dahil edildi. ABD'nin bu tutumu İngiltere'de de yankısını buldu. İngiltere'de LIFG'nin faaliyetleri mercek altına alındı ve birçok militanın pasaportlarına el konuldu.

Bu durum 2011'den sonra yeniden değişmeye başladı. İngiliz istihbarat örgütünün yardımı ile en az 3500 LIFG'cinin Libya'ya dönmeleri ve orada Kaddafi'yi devirme faaliyetlerine katılmaları sağlandı. Bu arada LIFG'cileri silahlandıran da MI6 idi.

O dönem, 2011'de Libya'ya dönmeleri sağlananlar arasında Manchester saldırısının faili Salman Abedi'nin babası Raman Abedi de vardı. Ailesi ve özellikle babası tarafından İslami geleneklere göre yetişmesine özen gösterilen Salman Abedi, bir taraftan uyuşturucu ve alkol kullanırken, diğer taraftan kısa etek giydiği için bir kız çocuğunu dövmeyi kendine hak olarak görüyordu. Babasının çağırısı ve çabası ile Libya'ya giden Salman Abedi'nin pasaportu babası tarafından yok edildi. Bu arada baba Abedi IŞİD'ci olmuştu. Oğul Salman Abedi'nin IŞİD serüveni de İngiliz istihbarat örgütünün doğrudan desteği ile böylece başlamış oldu. Ve bu nedendir ki İngiliz devletinin ve istihbarat örgütü MI6'nın Manchester'da ve diğer saldırılarda öldürülen onlarca çocuk, genç, yaşlı, kadın ve erkeğin kanında eli vardır. Onlar da en az IŞİD ve onun kanlı eylemcisi Salman Abedi ve diğerleri kadar katildirler.

V. A. CEYLAN

Londra'da saldırı: 7 ölü, 48 yaralı

İngiltere'nin başkenti Londra'da 3 Haziran akşamı bir minibüs yayaların arasına daldı. Londra köprüsü üzerindeki yayaları ezen minibüsün daha sonra Borough Pazarı'na yöneldiği ve araçtan inen 3 kişinin çevredekileri bıçakladığı belirtildi. Saldırı sonucunda 7 kişinin yaşamını yitirdiği, 48 kişinin de yaralandığı bildirildi. Saldırığı gerçekleştiren 3 kişinin ise polis tarafından öldürüldüğü aktarıldı.

Londra Belediye Başkanı olayın "terör saldırısı" olduğunu açıkladı.

Gerçekleşen saldırının ardından İngiltere Başbakanı Theresa May "aşırı ideolojilere fazla hoşgörü" gösterdik-

lerini söylerken, ABD Başkanı Donald Trump ise ırkçı planlarını devreye sokmak için kolları sıvadı.

Emperyalist sistemin sözcüleri ise özellikle Ortadoğu coğrafyasında sürdürdükleri hegemonya savaşının piyonları olarak yetiştirdikleri cihatçı çetelerin kontrolden çıkmış saldırıları karşısında ikiyüzlü açıklamalarını sürdürüyor. Bir kez daha kendi yetiştirdikleri cihatçı çetelerle mücadele adı altında ve "halklarımızın güvenliği" argümanı ile ırkçı politikaları hayata geçirmenin zeminini döşeyerek savaş çığırtkanlığı yapıyorlar.

May, "Ülkemizde aşırı cihatçı karşı çok fazla hoşgörü var. Zor ve bazı mahcup

edici tartışmalar yaşayabiliriz ama bu artık değişmeli. Buna yeter demenin zamanı geldi" diyerek "terörle mücadele" stratejilerini gözden geçireceklerini söyledi.

Trump ise, dünyanın "terörizmle savaşma" konusunda "Siyaseten doğru olmayı bırakmalıyız. Halklarımızın güvenliği işine girmeliyiz" dedi.

Trump ayrıca saldırının ardından paylaştığı Twitter mesajlarında, Amerikan mahkemelerine, nüfusu Müslüman ağırlıklı 6 ülkeye getirmek istediği seyahat yasasını onaylamaları çağırısını yinelemekten de geri durmadı.

Kapitalizm çürütür, yok eder!

Son zamanlarda evde, işte, sokakta, televizyonda, internette, ne yana bakarsak bakalım şiddeti, tacizi, tecavüzü, bağımlılığı veya ruhsal bir hastalığın neden olduğu travmaları görüyoruz. Toplumsal çürüme diyebileceğimiz bu durumun artması, daha fazla düşünmemize neden oluyor. Ne oluyor da toplumun her hücresi böylesi bir çürümeye yüz tuttu?

Birçok kesim de bu durumu kendi anlayışı çerçevesinde tartışıp değerlendiriyor. Söz konusu tablo bilimsel çalışmaların konusu olabileceği gibi gerici ideolojilerin malzemesi haline de getirilebiliyor. Örneğin; toplumsal çürümenin nedenini batılılaşmaya bağlayan da var, “yeterince dindar olmadığımız için tüm bunlar yaşanıyor” diyen de var. Oysa ki varılan tüm bu sonuçlar meseleyi ana yoldan saptırıp ara sokaklarda kaybetmenin dışında bir işe yaramıyor. Öyle ki yaşamımızı bir korku tüneline çeviren bu toplumsal çürümeyi doğru analiz edebilmek ve doğru çözümler üretebilmek insanlığın bugünü ve yarını için de elzemdir.

Çünkü çocukların, kadınların tecavüze uğrayıp öldürüldüğü veya çocukların babalarını öldürdüğü bu düzen hiçbirimiz için istendik ve güvenilir değildir. Bugün yaşadığımız bu toplumsal çürümeyi daha iyi analiz edebilmek için insanlığın bilinen tüm tarihine ve günümüzün toplumsal yapısına bakmak gerekmektedir. Kısaca ifade edebilmek adına, çağdaş illerimizden olan avcı-toplayıcı toplumlar üzerinde yapılan bilimsel çalışmalar bize göstermektedir ki, bu toplumlarda kıt kaynakların kullanımı veya savunma amacı gibi nedenler dışında şiddet içeren davranışlar nadir görülmektedir. Bu toplumların birçoğunun barışçıl olduğu,

toplumsal yapının daha çok eşitlikçi olduğu bilinmektedir. Aynı zamanda bu toplumlarda tek tanrılı dinlerin, yazılı hukukun, yargıcın, polisin vs. olmamasına rağmen toplumsal suç oranları azdır.

Anlamak için tarihsel yolculuğa devam ettiğimizde, ezen-ezilen ilişkisi üzerine kurulu olan sınıflı toplumların doğuşu ve günümüzde kapitalist kültürün inşası ile şiddetin, tacizin, tecavüzün, bağımlılığın ve akıl hastalıklarının yaygınlaşmaya başladığını görüyoruz.

Çünkü tarihin her döneminde topluma hakim olan, yani yöneten sınıf kendi konumunu devam ettirmek ve lüks içinde yaşamak için toplumun geri kalan büyük çoğunluğunu yoksulluğa, baskıya, eğitimsizliğe ve şiddete maruz bırakarak o toplumda yaşayan insanların bedensel ve ruhsal sağlığına zarar vermişlerdir. Hele ki kapitalist sistem tam bir kangren kaynağıdır. Bir avuç zengin için çıkarı için toplumun geri kalan çoğunluğu delirme boyutuna getirilmiştir. Bu

“delirtme” mevzusu niyetten bağımsız değildir. Şöyle ki, kendileri de bu konuda kitaplar yazarak niyetlerini de açık açık ifade etmekte. Büyük bir ekonomi kuruluşunun yöneticisinin yazdığı ‘*Yalnızca Paranoidler Ayakta Kalabilir*’ (Andrew S. Grove) kitabı, kapitalist sistemde başarılı olmak ve yaşayabilmek için paranoyak olmak gerekir demektir. İşin kötüsü bahsedilen paranoid kişilik kuşkucu, alıngan, bencil, hezeyanlar gören ve bazen de bu duygulardan kaynaklı başkalarına zarar veremeye sonuçlanan saldırgan bir kişiliktir. Bunların yazılıp çizilmesi, bu hastalığın idealleştirilmesi bizi şaşırtmamalı, zira bu anlayış aynı zamanda insanı en kârlı sermaye olarak tanımlamaktadır.

Kapitalist sistemin toplumda yarattığı tahribatlara devam edecek olursak;

-Bu sistem sermayenin çıkarları için savaşlarla, politik cinayetlerle, yoksullukla, televizyon yayınlarıyla yaşamı şiddet sarmalına dönüştürerek şiddeti normalleştirip insanların zihnine kazır.

-Bu kadarla da kalınmaz, para kazanmak için pornografik yayınlarla cinsel yaşam teşhir edilmektedir. İnsanların cinsel dürtüleri sürekli aşırı uyarılarak sapkın bireylerin sayısı her geçen gün arttırılır. Bir de kapitalist sistemin “para kazandıran her şey mubahtır ve tüketim esastır” mantığıyla bağımlılık yapan maddeler, araçlar azgınca pazarlanır ve bu nedenledir ki bağımlılık günümüzün önemli bir toplumsal sorunu haline gelmiştir.

Kapitalist sistem yaşatarak bize göstermektedir ki; sermaye sınıfının çıkarı için her şey yok edilebilir, doğa talan edilebilir, insanın bedensel ve ruhsal sağlığı tahrip edilebilir, buna bağlı olarak toplumsal yaşamın tümü feda edilebilir hale gelmiştir. Bu sistemin mantığı “benden sonrası tufan” anlayışı üzerine kuruludur.

Görüyoruz ki yanlış hayat doğru yaşanmıyor. Tüm bu yaşananlara ek olarak bireycilikle yalnızlaşıp kendi kaderimize terk ediliyoruz. Bu durum da mutsuzluğa ve hasta bireyler olmamıza neden olmaktadır. Çürümeye sebep olan asıl etken kapitalizmin kangren yapısıdır. Nasıl ki vücutta kangren olmuş bir organ kesilmediğinde tüm vücudu çürütebilirse, kapitalizm de kesilip atılmaz ise tüm toplumun çürümesine, yok olmasına neden olabilir. Sermayenin çıkarlarından ziyade toplumsal çıkarın hedeflendiği, sınıfsız sömürsüz bir toplumun kurulması ile “hastalıklarımızı” tedavi edebiliriz. İnsanlık tarihinde sağlıklı ve mutlu toplumlar olarak yazılabiliriz. Yani barbarlık içinde yok olmamız adına sosyalist toplumu ve kültürü inşa etmeye başlayarak sınıfsız toplumun yaşam bulması ile kurtulabilir insanlık.

Gezi'nin ateşi sönmeyecek

Toplumsal olaylar bir anda patlar. Bazen de yaklaşmakta olan fırtınanın habercileri olur bu gelişmeler. Adına ne dersek diyelim, Gezi hakikaten bir başlangıçtı ve son da olmadı.

Gezi Parkı eylemleri öncesini bir hatırlayalım. Üç yıl üst üste Taksim'de gerçekleşen 1 Mayıs'a, o yıl yasak kondu. Her gün basın açıklamalarının yapıldığı Taksim Meydanı basın açıklamalarına kapatılmış, toplumsal baskılar arttırılmıştı. Dinci-faşist iktidar toplumun farklı kesimlerinin yaşam tarzına dönük dayatmalarını arttırmaya başlamıştı. Toplumsal baskı ve eşitsizliğin arttığı ortamda kıvılcım arayan kitleler Gezi Par-

ki'nda isyan ateşini yakmışlardı.

Gelişmeleri salt Gezi Parkı'nın park kısmının imara açılmasıyla ilgili bir durum olarak ele alırsak yanılırız. Park için Gezi eylemlerinden aylar evvel bizzat parkın içinde sanatçıların katıldığı etkinlikler ve imza kampanyaları yapılmıştı. Üstelik bir Gezi Parkı Derneği dahi vardı. Ama bu bambaşka bir şeydi. Gezi Parkı eylemleri iktidarın saldırılarına karşı bir direnişin simgesi oldu. Hepimiz oradaydık! Meğerse “başka bir dünya mümkün” diyen ne kadar çok insan varmış. Dayanışmayı ve paylaşmayı seçen, alternatif üreten, yaşamı uğrunda ölmeyecek kadar seven ne kadar çok insan

varmış. Örgütlenmeyi bekleyen milyonların olduğu gerçeği bizi döne döne düşünmeye sevk ettiği için ne kadar da çok mutlu ve umutluyduk. “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” diyorduk ve hâlâ aynı cümleyi kuruyoruz. Ve bilmekteyiz ki, o isyanı yaratan koşullar bugün de fazlasıyla var. Şimdi Gezi'nin ruhuyula OHAL/KHK düzenine karşı mücadele ateşini harlamanın vaktidir.

Bir an evvel bu düzeni yıkıp başka bir düzen kurmalıyız. Aksi halde tüm canlı hayatıyla birlikte yaşlı dünyamızın da yok olmasını engelleyemeyiz.

Haziran Direnişi'nin 4. yılında OHAL/KHK düzenine HAYIR diyelim!

BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Nazım Hikmet ve Ekim Devrimi

Bolşevik Kitof haykırdı yoldaşlara :

*"- Yoldaşlar, - dedi, -
tarih*

*yani işçi ve köylü sınıfları,
yani kızıl asker,*

*yani, bir meşale yakıyoruz, -
dedi, -*

*hücumu kalkıyoruz, -
dedi...*

Ve Neva nehrinde buzlar kızarıırken

*o n l a r bir çocuk gibi iştihali
ve rüzgâr gibi cesur,*

Kışlık Saray'a girdiler.

Sosyalizm kavramını kullanmak ve sosyalizmi yaşamak... İşte bunlar bambaşka şeylerdir. Bir kavramı telaffuz etmek ve o kavramı bir yaşam biçimi haline getirmek... Nazım, işçi sınıfının şairi olarak bir yanıyla aydın bir kimlikti. Fakat Nazım yaşamı ile işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde örgütlü bir militandı ve yaşamını boylu boyunca bu mücadeleye adanmıştı. Kendi deyimi ile:

"Hazım zamanlarını, boş gecelerini değil, boydan boya ömrünü vermiştir ihtilâle..."

Nazım Hikmet işçi sınıfının ve onun kurtuluş mücadelesinin, sosyalizmin en önde gelen şairlerinden... Tabi hal böyle olunca böylesi, yaşamını işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış bir şairin, tarihte önemli bir yerde duran, bir işçi devrimi olan Ekim Devrimi üzerine söz söylememiş olması düşünülemez.

Kruşçev'e yazdığı bir mektubunda şöyle diyor: *"Bolşevik partisine, ilk olarak 1923 yılında üye oldum. Ardından,*

1924 yılında, yine Moskova'da 1925 yılı başında Türkiye Komünist Partisi (TKP) üyesi oldum. Doğu emekçileri komünist üniversitesini bitirdim ve parti işleri için Türkiye'ye gittim. 1925 yılı sonunda, Ankara'da yeraltı çalışmaları gösterdiğim için gıyaben 15 yıl hapis cezasına çarptırıldım. Ben, sayılı komünist şairlerdenim. Çok mutluyum, çünkü büyük Ekim Devrimi'nin beşinci yıldönümünü Moskova'da kutladım. Bu nedenle de şiir yazdım. SBKP'nin 22'nci kongresini kutladım. Bu nedenle de şiir yazdım."

Yani baştan sona devrimle yoğrulmuş bir yaşam ve bilinç...

İşçi sınıfının tarihsel devrimci misyonunu teoriden pratiğe doğru kavrayan bir kimlik olarak Nazım, onun tarihsel eylemi olan Ekim Devrimi'ne gerekli ilgiyi göstererek bu tarihsel eylemi ak kağıdına da kelime kelime nakşetmeyi ihmal etmiyor. Bursa Hapishanesi'nde özgürlüğünden yoksunken dahi Ekim Devrimi'ni anlatacak kadar bilinç özgürlüğü yaşıyor

Nazım. Bedeni tutsak fakat bilinci devrim barikatlarında, bilinci Bolşeviklerle...

Lenin'in "yumuşak ve derin sesi"ni dinleyen şiir ustası dostumuzun kalemi yumuşak ve derin hareketlerle, adeta mitralyözü bir Ukrayna şarkısı gibi işlemlenmiş edasıyla defterine kelimeleri damla damla akıtıyor:

*Bin dokuz yüz on yedi
ikinciteşrin yedi...*

*Yumuşak ve derin
sesiyle Lenin:*

*"Dün erkendi, yarın geç
zaman tamam bugün," dedi..*

*Yağlı çarklılarla yağlı işçiler:
"Bugün!" dedi.*

*Ölümü açıklıktan öldüren siper:
"Bugün!" dedi.*

*Ağır
çelik
kara*

*toplularıyla AVRORA:
"BUGÜN!" dedi,*

"BUGÜN!" dedi...

Tabi Nazım'ın Ekim Devrimi konusundaki ilgisinin arka planına da bakmak gerekir. Nazım "Komünistlere bir çift söz"ünde 'Yaşamın her neresinde olursanız olun Lenin her daim yaşamınızın her alanında olması gerekir' mealinde konuşur. Yani bu, Lenin'in devrimci teorisine olan bilinçli bağlılık anlamına gelir.

Ayrıca bir başka şiirinde ise: *"Şairim şiirden anlarım, en sevdiğim gazel Anti Düringidir Engelsin"* derken, yine aynı şiirde; *"Fakat asıl şaheserime başlamak için Hafızı Kapital olmayı bekliyorum"* diyerek marksist felsefe ve teoriye ilgisini ve bu bilinç üzerinden devrimci şairliğini ortaya koymaktadır.

Yaşamın hemen her alanına dair şiirler yazan büyük usta, her şiirinde dünyaya bir pencereden bakar. Bu pencere işçi sınıfının kurtuluşu anlamına gelen sosyalist düşüncedir. Ve bu yanılla Ekim Devrimi onun için dünya tarihinde önemli bir dönemeç noktasıdır. Kapitalist dünyaya karşı yükseltilmiş kızıl bir bayrak olan bu devrim pratiği Nazım için önemli bir laboratuardır. Ve bu "bilim insanımız" bu laboratuvarı en iyi şekilde değerlendirmeye bakar.

Nazım Hikmet işçi sınıfının devrimci mücadelesinde ve tarihsel olarak tuttuğu yeri ile daima yaşayacak ve bize yön gösterecektir. Ekim Devrimi'nin yüzüncü yılında ve ölümünün 54. yılında büyük ustayı saygı ile anıyoruz.

F. DENİZ

Nedir çevre, yaşadığımız yer midir? Yolun kenarındaki 3-5 ağaçlık alan mıdır? Sıkış tıkiş binaların arasındaki çiçekler midir? Yoksa tamı tamına hayatımızdaki yeşil olan tonlar mıdır? 5 Haziran Dünya Çevre Günü'nü geride bıraktık. Dünyamızı kirletenler yine kürsülerde içi boş nutuklar attılar. Vahşi kapitalizm gölgesini satamayacağı ağaçları dahi katlederken, emperyalist haydutlar "çocuklara güzel bir dünya, oksijeni bol ülkeler bırakacağız" diye nutuklar atıyorlar. Sözde birkaç araştırmacıya ödüller veriyorlar. Hâlbuki daha birkaç hafta öncesinde Antalya'da çevre mücadelesinde öne çıkmış emekli çift doğayı talan etmek isteyenler tarafından katledildi.

Ortaçağ artığı krallar helikopterle dolaştıktan sonra en güzel ormanlık alanlarda yangınlar çıkarılarak buralar ranta açıldı. Yaz sezonu geldi, bu orman yangınlarının kasıtlı olarak başlayacağı

Çevre kirliliği mi önemli rant mı?

tarih demektir. Gerçi artık sermaye yeşil alanları ranta açmak için yangınlara ihtiyaç duymuyor. Gece yarısı çıkarılan kapkaç yasaları bu işi çözüyorlar. Öyle ki 10 bin yıllık tarihi eserler 40 yıl kullanılacak baraj için feda edilerek kültürel miraslar da yok edilmektedir. Bu yağma ve talana dur diyenleri, kasalarına girecek paradan başka hiçbir şeyi düşünmeyen şirketler şikâyet etmektedir. Sanki doğaya, canlı hayatına kast eden kendileri değil de doğayı koruma mücadelesi verenler!

Sermaye temsilcileri havamızı suyumuzu, doğamızı kârları için kirletirken aynı zamanda yeni salgın hastalıkların türemesine de neden oluyorlar. Bu durum da ilaç tekellerinin işine yaramaktadır. Kısacası kapitalistler yarattıkları her

kötülüğü, yıkımı, tahribatı kendileri için fırsata çeviriyorlar.

Kapitalistlerin daha fazla kâr için yarattıkları yıkımları ancak örgütlü mücadeleyle bertaraf edebiliriz. Yurttaş Kazım'ın, Havva ananın feryadı kulaklarımızdadır. Yıllar evvel Dilovası'nın kanser ovası olduğu bilimsel bulgularla ortaya çıkarılmıştı. Buna rağmen hiçbir önlem alınmadı. Çünkü Dilovası'nda çalışan işçi ve emekçilerin, çevresindeki mahallelerde yaşayanların sağlığının kapitalistler için bir önemi yok. Onlar için önemli olan kasalarına girecek paradır. Hükümetler de sermayeyi temsil ettikleri için bu durumu örtbas etmektedir. Hâlbuki aynı yöneticiler yıllar evvel Kazlıçeşme ve Haliç'in temizlenmesi gerektiğini,

eski şaşalı günlerine geri döndürmek için sanayi tesislerinden arındırılması gerektiğini söylüyorlardı. Buralardaki bütün fabrikaları yıkıp şehrin çeperine, uzaklara taşımışlardı. Ancak ikiyüzlü burjuvazi, halkın sağlığını çevre güzelliğini savunduğu için bunu yapmamıştı. Kazlıçeşme ve Haliç'teki fabrikalarda çalışan işçilerin tamamı örgütlüydü. Buraların rantı yüksekti. İşte sermaye sınıfı ancak işçi sınıfının örgütlülüğünü parçalamak, dağıtmak, rant elde etmek söz konusu olduğunda çevre sorunlarını hatırlar. Hadi şimdi de yıkın kanser ovası olan Dilovası'nı görelim! Ama yapmazlar. Onlar ancak Dilovası'ndaki fabrikalar ne zaman kapitalistleri rahatsız edecek biçimde örgütlü mücadeleye girişirse o zaman "çevre kirliliği" sorununu hatırlayacaklardır.

M. GÜZEL

Sermayenin saldırılarına karşı şanlı 15-16 Haziran Direnişi yol gösteriyor!

